

Drippey Béla

A csendbe lépek

Borítóterv, fotók és grafikák:
Drippey Béla

Tartalom

Szentlélek Isten

Vonzásban	7
Sodrásban	7
Ünnep van	8
Hadd legyen.....	8
Táncolj velem.....	8
Amit kerestél	9
Elérlek téged.....	9
Érintésed.....	9
Leszáll az este.....	10
Táncra hívtál.....	10
Egy húr	11
Melletted.....	11
Csak tudnám.....	11
Még egyszer	11
Titkaim	11
Mikor távolodsz.....	12
Elérlek	12
Szerelmed szárnyain.....	12
Mikor ketten vagyunk	13

Jézus Krisztus

Csendesedj el.....	14
Ölelj szorosabban	14
Szédíts meg	15
Itt jártál	15
Öledben	15
Lehunynom szemem	16
Nélküled	16
Maradj velem.....	17

Szentek

Csillogásaink	18
Ami Isteni.....	18
Kitartó küzdelmeink /01	18
Kitartó küzdelmeink /02.....	18
Kitartó küzdelmeink /03.....	19
Kitartó küzdelmeink /04.....	19
Kitartó küzdelmeink /05.....	19
Kitartó küzdelmeink /06.....	19
Kitartó küzdelmeink /07.....	19
Kitartó küzdelmeink /08.....	20
Kitartó küzdelmeink /09.....	20

Kitartó küzdelmeink /10.....	20
Kitartó küzdelmeink /12.....	20
Kitartó küzdelmeink /13.....	20
Kitartó küzdelmeink /14.....	21
Szeretet törvénye? / 01	21
Szeretet törvénye? / 02	21
Szeretet törvénye? / 03	21
Szeretet törvénye? / 04	21

Keresztút, húsvét, feltámadás

Messzire mentem.....	22
Szent sebeid által.....	22
Mielőtt érintenélek	23
Gyógyíts engem.....	23
Láttalak.....	23

Kápolna

Isten útjai	24
Szívedhez közelebb	24
Távolba tekintek.....	24
Elég /a.....	25
Szív csöndje.....	25
Csendszólam.....	25
Lélek csöndje.....	25
Ajtók nélkül.....	25
Párbeszéd Istennel /01	26
Párbeszéd Istennel /02	26
Párbeszéd Istennel /03	26
Párbeszéd Istennel /04.....	26
Párbeszéd Istennel /05	26
Párbeszéd Istennel /06.....	27
Párbeszéd Istennel /07	27
Párbeszéd Istennel /08	27
Párbeszéd Istennel /09.....	27
Párbeszéd Istennel /10	28
Amikor érkezel.....	28
Isten szabad	28
Szerelem hangjai	29
A Világ fönt tartja magát? /01	29
A Világ fönt tartja magát? /02.....	29
A Világ fönt tartja magát? /03.....	29
A Világ fönt tartja magát? /04.....	30
A Világ fönt tartja magát? /05.....	30
A Világ fönt tartja magát? /06.....	30
A Világ fönt tartja magát? /07.....	30
A Világ fönt tartja magát? /08.....	30
A Világ fönt tartja magát? /09.....	31
A Világ fönt tartja magát? /10.....	31

Elég /b	31
Ha távolodnál	32
Isten Szeretetében /01.....	32
Isten Szeretetében /02.....	32
Isten Szeretete /01	32
Isten Szeretete /02	32
Isten Szeretete /03	32
Isten Szeretete /04	33
Isten Szeretete /05	33
Boldogság Istene!.....	33
Mikor velem vagy	33
Emelj öledbe.....	34
Isten szerelme /01.....	34
Isten szerelme /02.....	34
Isten szerelme /03.....	35
Isten szerelme /04.....	35
Isten szerelme /05.....	35
Isten szerelme /06.....	35
Isten szerelme /07.....	35
Isten szerelme /08.....	36
Isten szerelme /09.....	36
Egyszer csend lesz.....	36

Belső Szentély

Szeretet - szenvedés /01	38
Szeretet - szenvedés /02	38
Belső csend /01.....	38
Belső csend /02.....	38
Belső csend /03.....	38
Belső csend /04.....	38
Hallom hangodat	39
Csendvirág.....	39
Átölelnék	39
Átadni mindent? /01	40
Átadni mindent? /02	40
Átadni mindent? /03.....	40
Átadni mindent? /04	40
Átadni mindent? /05	41
Átadni mindent? /06.....	41
Átadni mindent? /07.....	41
Átadni mindent? /08.....	41
Átadni mindent? /09.....	41
Átadni mindent? /10.....	42
Átadni mindent? /11	42
Átadni mindent? /12.....	42
Átadni mindent? /13.....	42
Átadni mindent? /14.....	43
Átadni mindent? /15.....	43
Átadni mindent? /16.....	43

Átadni mindent? /17.....	43
Átadni mindent? /18.....	43
Ölelj magadhoz	44
Csendben jössz Istenem	44
Mosolyod.....	45
Nyiss ajtót.....	45
Hallgasd énekem	45
Isten ölén?	46
Kérő imáink /01.....	46
Kérő imáink /02.....	46
Kérő imáink /03.....	46
Kérő imáink /04.....	46
Kérő imáink /05.....	47
Kérő imáink /06.....	47
Kérő imáink /07.....	47
Kérő imáink /08.....	47
Kérő imáink /09.....	48
Kérő imáink /10.....	48
Kérő imáink /11.....	48
Kérő imáink /12.....	48
Kérő imáink /13.....	48
Kérő imáink /14.....	48

Belső utak

Hallgatag Isten?.....	50
Isten virágai	50
Isten ajándéka?.....	50
Bűnös volnék?	50
A csendbe lépek /01	51
A csendbe lépek /02	51
A csendbe lépek /03	51
A csendbe lépek /04	51
A csendbe lépek /05	51
A csendbe lépek /06	51
A csendbe lépek /07	52
A csendbe lépek /08	52
A csendbe lépek /09	52
A csendbe lépek /10	52
A csendbe lépek /11	52
A csendbe lépek /12	53
A csendbe lépek /13	53
A csendbe lépek /14	53
A csendbe lépek /15	53
Kilátástalan csapdáink /01.....	53
Kilátástalan csapdáink /02.....	54
Kilátástalan csapdáink /03.....	54
Kilátástalan csapdáink /04.....	54
Kilátástalan csapdáink /05.....	54
Kilátástalan csapdáink /06.....	54

Kilátástalan csapdáink /07.....	55
Kilátástalan csapdáink /08.....	55
Kilátástalan csapdáink /09.....	55
Kilátástalan csapdáink /10.....	55
Kilátástalan csapdáink /11.....	56
Kilátástalan csapdáink /12.....	56
Kilátástalan csapdáink /13.....	56
Kilátástalan csapdáink /14.....	56
Kilátástalan csapdáink /15.....	56
Hangulatimáink /01	57
Hangulatimáink /02	57
Hangulatimáink /03	57
Hangulatimáink /04	57
Hangulatimáink /05	57
Hangulatimáink /06	58
Hangulatimáink /07	58
Hangulatimáink /08	58

Szentlélek Isten

Vonzásban

Megállok a Kozmosz határain
Amíg juthatok
És csodálom Benned
Amiről alig tudhatok

Minek nagysága
Mégsem ismeretlen
Mert Irgalmad érint
A Végtelenben

Ketten vagyunk a Végtelen közepén
És csodáljuk egymást csendben
Amiért kutattam utánad
És itt voltál mindig, közelemben

Sodrásban

Szerelmed csendesebb
A legcsendesebb szónál
Ismerem gondolataidat
Mielőtt szólnál

Ismerem vágyadat
Hogy a Tiéd lehessenek
És a vágyam sodor Feléd
Hogy Benned elveszek

Ünnep van

A csendbe lépek
Hol kitárul előttem minden
És szívem is kitárul előtted
Végtelen Isten

A csendbe lépek
Vagy Te hoztad magaddal
Imbolygó fényben
A szívem terített asztal

Ünnep van
Itt vagy és itt vagyok
A Mélység és Magasság
A szívemben ragyog

Hadd legyen

Add meg Istenem
Hogy megnyíljon lelkem
Hadd legyenek vágyaid
Szomjas szívemben

Hadd legyen oly közel
Hová lelkem siet utánad
És a végtelent érintve
Színed elé állhat

Hol leborulva
Hatalmad csodálom
És szívem tükrében
Irgalmad látom

Táncolj velem

Táncolj velem Istenem
Szédítő szeretetben, emelj magasabbra
Ki tudná, mi történik velem
Ha szerelmed magával sodorna

Hol boldogságod
A mennyeken áthatol
És a végtelenben
Vég nélkül dalol

Emelj közelebb
Hol ezt a dallamot hallhatom
Emelj szívedhez
Hová lelkemet hajthatom

Emeld a lelkem
Szoríts és ölelj magadhoz
Nem kell semmi több
Ehhez a gyönyörű tánchoz

Amit kerestél

Öledbe hajtom fejem
Oly csendben és halkan
Szinte észrevétlen

Onnét a Világod nézem
Amint tekinteted átvonul a tájon
És megáll egy ponton egészen mélyen

Amint öledre tekintesz
Mélységet látsz magad előtt
Hová irgalom nélkül nem közelíthetsz

Ott, a mélybe hatol minden vágyad
Oly csendben észrevétlen
Mint amit kerestél volna megtaláltad

Elérlek téged

Elérlek téged Istenem
S ha távolodnál
A végtelenben is utolérlek

Elérlek Istenem
S ha szerelmed oly hatalmas
Átölellek akkor is Téged

Elérlek Istenem
S ha észrevétlen mennél távolabb
Észrevétlen magamhoz ölelnélek

Érintésed

Együtt csodáljuk a végtelen tájat
És szemeimben látod milyen gyönyörű
Csodálom végtelen Teremtésed
S hogy érintésed milyen bőkezű

Mit adnék cserébe legszebb érintésedért
Amit szemem se láthat
S ha elrejtéd bennem
Szerelmes szíved csodálhat

Csodáljuk együtt a távoli messzeséget
Mintha magam maradnék szótlanul
S lelkem emeled ölelésre
Míg csodállak ámulattal mozdulatlanul

Leszáll az este

Hosszú volt a nap
És lassan leszáll az este
Lelkem
Egész nap lelked kereste

A zshivajtól távol
Mosolyodra leltem
És a csendben
Visszamosolygott a lelkem

Táncra hívtál

Egy táncra hívtál
Végtelen pörgő keringőre
Szerelmed dallamára
Szédítő örök ölelésre

Egy táncra hívtál
S mielőtt válaszoltam volna
A kezemet fogtad
És lelkem lelked átkarolta

Egy húr

Egy húr Istenem
Amit csak Te ismersz
Hogyan kell megszólaltatni

Még én sem ismerem
S ha megszólal tudom
Csak szívem dallamát akartad hallani

Melletted

Minden gondolatommal
Szívedre hajlok
És csendes szavaim
Édes sóhajok

Tudom mindegy
Bármit is mondhatok
De Te itt vagy
És én melletted maradok

Csak tudnám

Csak tudnám miért szeretsz ennyire
De ha magamra hagynál azt sem érteném

Csak tudnám mekkora Árat fizettél cserébe
Melynek nagyságából semmi sem az enyém

Még egyszer

Még egyszer kimondom
Hogy köszönöm
Még egyszer és újra
Minden örömöm

Azután még egyszer
Mert kezdődik előlről minden
Véget nem ér benned az örömöm
Végtelen Isten

Titkaim

Istenem

Miért bízol bennem ennyire
Mikor nélküled semmire sem megyek
S csak Te tudod legbensőbb titkomat
Hogy vágyaim vágyaidban teljesüljenek

Mikor távolodsz

Istenem

Mikor távolodsz és eltűnsz
Mintha nem is lennél
De szerelmed oly erős
Mintha mégis közelednél

Elérlek

Elérlek Istenem a magasságban
Hová lopódzva követlek
És elérlek szívemben
Hová szerelmed rejtetted

Elérlek Téged
Hová csak lelkem hatol
És a végtelen Csendben
Lelkem beléd karol

Szerelmed szárnyain

Vigyél magaddal
Szerelmed szárnyain
Hová nem juthatok most el
Csak álmaim

Vigyél magaddal
Hová vágyad nélkül be sem léphetek
S meghajol lelkem Színed előtt
Ha szívedhez közel engeded

Vigyél magaddal
Örömed hadd lássam
És szívedre hajolva
Irgalmad csodáljam

Mikor ketten vagyunk

Mikor ketten vagyunk
Találkozásunkról nem tud senki
És egymástól távol
Titkainkat a szerelmünk őrzi

Mikor ketten vagyunk
Szerelmem forrása, amit adhatsz
És ha hallod csobogását
Benne mindent visszakaphatsz

Mikor ketten vagyunk
Szerelmem hangja szólal
Csak Te hallhatod és más senki
Elillan csendesen, mint egyetlen sóhaj

Jézus

Csendesedj el

Csendesedj el
Szerelmes szívemmel
Mindent megérték

Tudom vágyadat
És gondolataid
Irgalmadról beszélnek

Csendben, szótlanul
Szeretetedhez
Nem szükségesek a szavak

Mégis szólnak
És dallamát hallom
Szíved vágyainak

Ölelj szorosabban

Nem baj Istenem
A fájdalom, a szenvedések
Nem baj csak engedd
Hogy mindent megértsek

Nem baj
Ha oly erős szerelmed
Hogy hűségem viszonzni
Mással nem lehet

Nem baj, ha szerelmed fájdalma
A szívemig ér
S ha nem értenék semmit
Ölelj szorosabban szerelmemért

Szédíts meg

Sebeidért Jézus
Sebeim gyógyulnak
És fájdalmaidért
Fájdalmaim múlnak

Érints meg Jézus
Érints meg
Szent Sebeid által
Szédíts meg

Szédíts meg Uram
Szédíts meg
A kísértés erejétől
Örökre védj meg

Itt jártál

Istenem

Nyomodba lépnék és követnélek
De lépteid nyomát sehol sem találom

Itt voltál mielőtt észre vennélek
A szívemen ölelésed nyomait látom

Öledben

Öledbe hajtom fejem
És csak hallgatok
Nem beszélek
És meg sem szólalok

Szívedre
Szívem hajol közelebb
S ha tudni szeretnéd válaszom
Hajtsd szívemre a fejed

Lehunynom szemem

Lehunynom szemem
És csak szívem marad nyitva
Hová nem léphet Rajtad kívül senki sem
S te hajolsz csendben karjaimba

Lehunynom szemem
És mást semmit se látok
Csak karjaimban Irgalmad Istenem
Ahogy megszólítottad a Világot

Nélküled

Nélküled semmi
Semmi sem ragyog
Sem hold, sem a nap
Sem a csillagok

Sem szerelmem
Mit Neked adhatok
Nélküled semmi
Semmi sem vagyok

Maradj velem!

- Jézus, menekülj! Katonák érkeznek fölfegyverkezve, hogy téged elfogjanak!

- Tudod, ha a virágvasárnapi ünneplő tömeg körbe venne engem, védelmükben ismét eltűnnék a szemük elől. De már semmit sem akarok jobban, mint amitől annyira félttem, de megerősítést kaptam benne.

Elfogadtam, és kiittam a kelyhet, hogy beteljesüljön az Atya akarata.

Mert egyetlen Ember vétke is akkora, akiért megtenném mindezt, de most az egész emberiség vétkéért, minden ember lelkének szabadulásáért és üdvözüléséért áldozom föl magamat.

Magam előtt láttam, minden vétek, bűnök borzalmait, minden szenvedések gyökerét és erejét, amiért az emberek az Isten ellen, és ezért saját lelkük ellen fordulnak. Megkaptam a szenvedés, Isten szeretetéből fakadó kelyhét, hogy magamra tudjam venni, vállalni tudjam minden ember szenvedését a bűneik miatt.

Most, hogy ezt tudod, mégse hagyj magamra. Szeretetemből, semmit sem értenél.

Ha félsz a szenvedésben részt venni, mindezt végig nézni, és elfordulsz a borzalom láttán, ne távolodj el tőlem, mert akkor a borzalom, a szörnyűség, a félelem, erősebb lesz benned, és a sajnálattól nem értesz meg engem.

Maradj a benső szeretetfájdalmakkal a közelemben.

Szeretetem így megmarad benned, és nagyobb lesz mindennél. Mindent le fog győzni, a legnagyobb félelmeid, és kilátástalannak, reménytelennek tűnő küzdelmeid ellenére, minden kísértésben és testi, lelki fájdalmaidban, értem és miattam.

Maradj velem!

Szentek

Szent Mária Magdolna

Csillogásaink

A szentek nem látják saját fényüket. Nem is tudnak róla. Amiről tudnak, az a Világosság, ami vonzza őket. Ez azonban nem mutatja őket tökéletesnek még abban sem, amit sikerült volna mégis megoldaniuk.

Az álszentség veszélyes. Mindent eltakarunk magunk előtt. Bűneinkkel együtt az Istent is.

Ami isteni

A természet titkai és szépségének látványa sem ér föl azzal a mosollyal, amikor az Isten magához ölelheti azt a lelket, aki mindenestől átadja magát Neki. Amikor semmi sem számít. Sem a megnyerő külső, sem a sikerek, sem bánat, sem semmilyen fájdalom, de még a bizalom sem, - szeretetünk alapja. Minden járuléka nélkül, csak a szeretet.

Minden, amitől több lehet, az Istentől van. Ezek azonban nem mérhetők föl, leginkább csak az Isten részéről. Nem is tudunk róluk. Ha még sejtenénk is, vajon nem csak magunknak őrizgetnénk egy féltett boldogságunk szikráját?

Kitartó küzdelmeink /01

Ha megnyugvást jelentene, hogy valamiben is sikerült legyőznünk önmagunkat, az nem jelenti, hogy a kísértővel szemben is győztünk. Abban sem lehetünk biztosak, hogy ismernénk magunkat, a további gyengeségeinket, mindazt, amiben a kísértés alkalmat és lehetőséget talál.

Kitartó küzdelmeink /02

Küzdelmeink folyamatos visszatalálások és rátalálások az Istenhez. Az újrakezdések mélységeket is tárnak eléink, a korábban egyszerűnek és semmiségnek tűnő botlások vonzataiban. Melyeket el is fogadhatunk önámítással, büszkeséggel, hatalmat szerezve mások fölött is.

Kitartó küzdelmeink /03

Amikor eséseseinkben fölismerjük a bűnt, bűneink elismerése kerül egyre jobban felszínre. Míg eséseseinkből, botlásainkból, magunk is képesek voltunk fölállni egyre erősödő magabiztossággal, a bűnösség felismerésében ez a lehetőségünk egyre határozottabb választás elé állít bennünket. Egyre határozottabb döntéssel, az Isten mellett, vele, vagy ellene.

Kitartó küzdelmeink /04

A bennünk lévő hajlamainkat, hajlandóságainkat nyerészkedő vágyaink erősítik, magunk biztonságát és tekintélyét is növelve.

Küzdelmeink önmagunk legyőzésével könnyen lehetnek becsapósak. Különböző módszerek segítségével elérhetünk ugyan egyfajta belső nyugalmat is, de kérdés, hogy mi mindent takarhatnak? Rengeteg olyasmit, melyekről nem akarunk tudomást venni, egyre kisebb semmisségnek tekintve és elkönyvelve magunk előtt. Kerülve azonban azt az őszinteséget is, melyben szembenéznénk önmagunkkal az Isten előtt.

Kitartó küzdelmeink /05

Tudatosak kellene, hogy legyenek. Elénk tárva mindazt, amivel nem szeretnénk szembe-sülni, mert önmagunk megsemmisülését jelentené. Míg az egyéb módszerekkel kiteljesedést érhetünk el, érdemes lenne rákérdezni arra, hogy vajon nem az akaratunkat erősítjük-e minden kellemetlen és fájó emlékkal és kihívással szemben, és nem csupán egy belső nyugalmat kaparintunk meg és szerzünk magunknak, gyógyulások nélkül? Hamis lehet ez, amikor egyfajta szeretetre így is rátalálhatunk, nem messzibb magunktól, vissza önmagunkhoz.

Kitartó küzdelmeink /06

Amikor még csak alig van bennünk elhatározás a küzdelemre a bűneinkkel a kísértéseinkkel szemben, az eséseseinket könnyen háritjuk teljes egészében egyszerűen a kísértésre. Hasonlóan ahhoz az időszakhoz, amikor nem is fogadtuk el magunkénak felelősként, hanem azonnal háritottuk, okot keresve azonnal, és elkönyvelve, hogy meg is találtuk, valamelyest magunkon kívül, melyről nem tehetünk, vagyis inkább még mindig nem voltunk elég erősek és föl-készültek, a kísértésnek az akaratával és erejével szemben.

Kitartó küzdelmeink /07

Ha küzdelmeink másról sem szólnak, mint hogy a szeretet élvezetének biztosítását kaparint-sunk meg magunknak bármilyen módon is, nem az önszeretet és az önfény dicsőségének csapdájába esünk-e?

Ez ugyanis olyan, mint ahogyan kizsákmányoljuk a Földet, és megszerzünk mindent, amit magunkénak akarunk, hatalmat és dicsőséget is, és hasonlóan nem bánunk az Istennel sem máskülönben, mikor Tőle sem kell más, minthogy mindig a szeretetének ölelését élvezzük, de méltatlanságunkról hallani sem akarunk. Kizsákmányoljuk Őt. Amit nem ad meg nekünk a nyugalomunkhoz, azt megszerezzük más módokon, csak hogy ismét oldódást és örömet találjunk. Kikerüljük Őt, akár álomba zuhanva, nyugalmi helyzetet teremtve.

Kitartó küzdelmeink /08

Nehezen találunk el addig a pontig, amikor az érdekért, akaratunk teljesedéséért küzdve itt a földön, mindent megfordítva, minden vágyunkat az isteni szándékba helyezünk. Az isteni szándéknak, a Megváltásunk művének kiteljesedésébe helyezve. Óriási fordulat ez, amikor az Isten „jut szóhoz”.

Kitartó küzdelmeink /09

Amikor vágyainkat az isteni szándék, az Ő akaratának szabad kiteljesedéséért följajánljuk és átadjuk, ez teljességet és folyamatosságot kíván tőlünk. Odafigyelést, Rá figyelést.

Rádöbbenve arra, hogy az isteni Szeretet nem lehet egyszeri felismerésünkben történő Teljeség ismerete, és kiteljesedésének is csak a része és részesei lehetünk.

Kitartó küzdelmeink /10

Kísértéseinkkel szembeni küzdelmünkben tudatosul bennünk, hogy amíg a Nagy Világon akartunk előbb változtatni egy jobb és emberibb élıhetőség miatt, közelebb kerülhattünk ugyan a megoldás kulcsához, - a szeretet hiányát fölismerve, - de a sajátos szeretetvágyainknak eleget téve és azt kielégítve, vagy minden tudásunkkal büszkélkedve egy újabb uralommal és hatalommal, további távolodásunkat növeljük a Szeretettől.

Kitartó küzdelmeink /11

Kitartásunkban juthatunk csak közelebb az isteni Szeretethez és az Ő szándékainak megértéséhez és befogadásához. Hiába tűnik a legnagyobb bűnünk is oly nagynak, melyet jóvá tennünk saját erőnkől valóban lehetetlen.

Újrakezdéseinkben minden újabb közeledésünk a Szeretet felé, felismerés a Szeretet ismeretében, befogadásában és Irgalmának megtapasztalásában.

Kitartó küzdelmeink /12

A Szeretetben maradásunk nem történik saját küzdelmeink és lemondásaink nélkül. Mindenféle más stratégiát is kidolgozhatunk, de az isteni Szeretet nem független attól az Irgalomtól, melyet szívesen lecsatolnánk Róla. Amíg ugyanis így teszünk, csak elvárásaink maradnak Vele szemben.

Kitartó küzdelmeink /13

Kitartó küzdelmeinkben, Isten Irgalmához kerülünk egyre közelebb. Szeretetének legbensőbb lángjához. Ahol csak szeretettel akarnánk találkozni minden mást kizárva, de a Szeretet legbensőbb titka az Irgalom, ott dobog.

Amíg ezt a szeretet lüktetést nem ismerjük föl, nem látjuk be Végtelenbe táguló Irgalmát sem, mellyel az egész Világot átöleli, de személyesen is csak akkor érint, ha lelket átthatja az Ő Irgalmának nagysága.

Kitartó küzdelmeink /14

Kitartásaimban és küzdelmeimben az elvárásaim önmagammal szemben lesznek egyre nagyobbak. Elém tárul mindaz, amire képes vagyok önmagamtól is, és amiben a kísértés is képes engem megnyerni, de elém tárul a választás ismeretének lehetősége is, dönteni az Igazság mellett. Ez az Igazság pedig részleteiben nem szerepel törvényben. Minden bennem megfogalmazódott mondatát vagy meghatározását is fölülírja a Szeretet, melyhez közeledni csak bennünk zajló változásokkal vagyunk képesek, attól a pillanattól kezdve, amikor isteni vonásait nem kimerítem, hanem azonosulok vele Jézusban.

Szeretet törvénye? /01

Ha volna is az isteni Szeretetnek törvénye, annak ismeretében nem állnánk-e elő azonnal olyan igényekkel a másikkal szemben, melyben javunkra hozatnánk ítéletet? Ha van is szeretet törvény, az nem lehet képzeletünk szüleménye. Még vágyaink szüleménye sem, ha vágyaink nem az Isten vágyait szomjaznák. Ekkor azonban a Szeretet Irgalma kitárul előttem, ahol Ő Maga A „Törvény”. Akihez igazodnom kell. Aki előtt nem mutogathatok a másakra, és el sem ítélek.

Szeretet törvénye? /02

A Szeretet Törvénye maga Isten Irgalma. Gyanakodva kellene fogadnunk olyan megérdemeltnek tűnő isteni elismerést, melyben kiválasztott lennék, akit nem háborgatnak a Szeretet kihívásai és elvárásai velem szemben, és mentes lennék a kísértés csábításaitól is, akárcsak egy kis időre. Isten szeretete azonban kimozdít olyan belső nyugalmi fészekből is, melybe szívesen beleágyazom magamat. Sokszor könyveljük el az ilyen helyzeteket Istenre találás-ként, de ezek könnyen lehetnek egyszemélyes élethelyzetek, bezárkózások, önmagunk védelmére, még az Istennel szemben is.

Szeretet törvénye? /03

Isten Irgalma, az Ő Szeretetének megnyilvánulása bennem, elvárást jelent a bűneimmel szembeni küzdelemben. Részleteiben íratlanul is egyértelmű, és személyemre, lelkiségemre szabott. Nem szabad a saját istenképünkkel lecserélni, ahol nem számítunk számonkérésre, számadásra, felelve tetteinkért, hanem közeledésének lényeges és alapvető vonása lenne, hogy csak a jótékony dolgainkról akarna tudni, és másról hallani nem is kíván. Az ilyen képzetek félrevezetnek, messze az Istentől.

Szeretet törvénye? /04

A tékozló fiú példabeszédben elragadja figyelmünket könnyen az apa öröme, melyben nem kéri számon a visszatérő fia bűnös múltját, azonban a szeretethez alkalmazkodva és közeledve felé, a méltatlanság fölismerése és a megbánás lezajlik benne is. (Lk 15, 11)

Az ünnep azért is olyan nagy, mert kettős? Melyben Isten Áldozatában, - Irgalmában - értünk, a megbocsátás hatalmasabb, a megbánásunknál is, a legsúlyosabb bűneink fölött is.

Keresztút, húsvét, feltámadás

Messzire mentem

Messzire mentem Istenem
És egyszer csak előtted álltam
Fedetlen fővel
És a lelkem ruhátlan

Messzire mentem
És egyszer csak előtted álltam
Úgy ahogy látni akartál
Amennyire szereteted után vágytam

Messzire mentem
És hozzád egészen közel
Ahol szereteted lángja
Semmit sem éget el

Messzire mentem
Ahol szeretetünk egybeolvad
Ahogy találkoztunk a Keresztnél
És lelkem annyiszor átkaroltad

Szent Sebeid által

Jézusom

Szent sebeid által
Gyógyíts meg engem
Szent sebeid által
Gyógyítsd meg a lelkem

Szent sebeid által
Érints meg engem
Szent sebeid által
Érintsd meg a lelkem

Érintsd meg csendben
Hogy elcsendesedjen
Gyógyítsd meg teljesen
Hogy teljesen a Tiéd lehessen

Mielőtt érintenélek

Mielőtt érintenélek
Már nem vagy itt
S ha azt hinném megtalálalak
Nem marad semmim csak a hit

Gyógyíts engem

Gyógyíts engem Lélek
Örömöm a felhőkön áthatol
S a Szeretet oltárán elérlek

Elérlek Téged Boldog Isten
Hogy lelkem örömet
Belőled hadd merítsen

Minden örömré és fájdalomra
Hajolj le hozzám Lélek
Hajolj a karjaimba

Vagy emeld a lelkem magasabbra
Emeld magadhoz közelebb
És meggyógyul egyetlen szavadra

Láttalak

Láttalak Jézus. Hiába vonultál félre és véres arcodat hiába takartad előlem. Tudtad, hogy szenvedésed látnom elviselhetetlen lett volna számomra.

Mégis láttalak. Megértettem, hogy az isteni szeretet nem a szemek előtt tárja föl magát. Messzi sodródásaimból jöttem, hogy újra lássalak. Nem mutattál most sem többet szeretetedből, mint amit el kell tudjak viselni.

Elviselni mindazt is, amit Édesanyád a fájdalomtól már nem láthatott, de nekem látnom kell. Tudnom kell, hogy mi történt és miért.

Tudnom kell, hogy a bűneim milyen szörnyűek akkor is, ha szenvedésed láttán mégis eltakartom az arcomat.

Kápolna

Isten útjai

Isten útjai nem csak olyanok, melyek számunkra ismeretlenek a közöttünk lévő távolság, vagyis a bűneink miatt, és ezért nehezen tudunk közeledni feléje és nehezen értjük meg Őt. Isten útjai azok is, melyeken Ő közeledik felénk, és a legcsöndesebb pillanatainkban belép legbensőbb magányunkba, ahol többé már nem vagyunk egyedül.

Szívedhez közelebb

Csend van
Csendben vagyunk egymás mellett
Gondolataink a messzibe futnak
S én követlek

Lelkem siet közeledbe
Csendes léptekkel gondolatban
Hogy ne legyünk egymástól sohasem távol
Imáimmal szívedhez közelebb hajoltam

Távolba tekintek

A távolba nézek
De én itt vagyok
A Végtelen Szeretet közepén
Szívemen nyitott ablakok

Távolba tekintek
Szívemből csodállak Istenem
Minden alkotásod érinthetem
De szerelmed csak innét ismerem

Elég

Oly csend van Istenem
Mintha itt lennél velem
Elég, amink van
És nincsen hiányunk semmiben

Elég csak annyi
Hogy vagyunk
És egymás figyelmében
Egymásé maradunk

Szív csöndje

Amikor nincsen a szeretetviszonyásunkon kívül semmilyen más vágy.
Semmi abból, amire nincsen szükségem ahhoz, hogy szeretni tudjak.

Csendszólam

Amint a csendbe lépek
Léptem nem is hallható
Észrevétlen visszatérek
Mintha betakart volna mindent a hó

És hallom a csend
Távoli halk szólamát
Mintha Isten közeledne
És nyissam ki szívem ajtaját

Lélek csendje

Aktív együttlét, annak jelenlétében, Aki Van.

Ajtók nélkül

Belépsz Istenem
Kopogtatás nélkül csendben
Hol ajtók sincsenek
Falak nélküli szívemben

Talán csak ablakok
Melyeken a távolban kereslek
S ha lelkem kitekint
A szívemben szeretlek

Ott hol a csend mozdulatlan
És lépteid sem hallom
Mintha maradnál változatlan
És a csendben elakad a hangom

Párbeszéd Istennel / 01

Az imádság „párbeszéd” Istennel. Sok minden beleférhet, és sok minden megfogalmazódik ebben a beszélgetésben. Gondolatainkat, vágyainkat kísérő kötött imádságaink vagy a „kötetlen” beszélgetéseink vajon mi mindent tartalmaznak? Akihez beszélünk, vajon nem torkollik-e olyan beszélgetésbe, melyet megelőzve képtelenek volnánk elcsöndesedni, mielőtt ki nem beszéljük magunkat? Utána pedig, amikor már nincs mit mondanunk, az imádkozást be is fejezzük. Pont akkor, amikor elkezdődhetne egy legbensőbb kapcsolat az Istennel.

Párbeszéd Istennel / 02

Szótlanságnak tűnne a párbeszédünk, vagyis az imádságaink Istennel, amikor egyre kevesebb lesz mindabból, amit újrafogalmaztunk mindaddig, mire úgy éreztük, hogy sikerült az értésére adnom.

Kapcsolatainkra jellemző állandó párbeszédtől, véleménynyilvánítástól és folyamatos információtól, nagyon eltérhet az a kapcsolat, mely az Istenhez köt bennünket.

Hol az Isten jelenlétében, hol pedig a saját vágyaink és teendőink között élhetünk úgy is, „mintha”. Egy kicsit így, és egy kicsivel többet úgy. Ilyen kettősségben aligha lesz maradandó mindaz is, amit az imádságban mondunk.

Párbeszéd Istennel / 03

Imádságainkban részletekbe menően keressünk a választ kéréseinkre, kérdéseinkre. Milyen kevésnek tűnne, amikor a megoldások és a hogyanok helyett szűkszavúan csak annyit kapnánk Jézustól válaszként, hogy „Menj, de többé ne vétkezz”.

A tíz leprás sem volt büntelen, és a gyógyulásuk sem valószínű, hogy csak a testi betegségekre vonatkozott volna. A részletekért, a párbeszéd folytatásáért, csak egyetlen tért vissza közülük.

A részletek a csendben fogalmazódnak meg, Jézus mellett maradva, hozzá visszatérve.

Párbeszéd Istennel / 04

Időbe telik, míg nyitottá válunk a csendben rejlő válaszra. Túl azon az időszakon, amikor nem is mond semmit, és nem is jelent semmit az értelmetlen időtöltésen kívül. Pedig egyre inkább szükséges, hogy elcsituljon bennem minden. Minden. A válaszvárás és segítségvárás éppen úgy, mint a mindent elsöprő és felemelő örömeink.

Mintha valahol közöttük húzódná meg a Csend. Egy olyan út, melynek két szélén járva az egyiken a csendet a gondjaink tölténék be, a másikon pedig hangos örömeinkkel teljesen elnyomva nem is értünk meg belőle semmit. Mindkettő kiszorítja Isten csendjét, távol tartva tőlünk.

Párbeszéd Istennel / 05

Az Isten csendje, az Ő jelenléte. Sok esetben csak percekét hagyunk számára, hogy jelenléte ne vezessen bennünket, ne sodorjon magával, ne akarjon elcsendesíteni teljesen. Kicsit diktáljuk, hogy örüljön velünk, amikor örülünk, és csendesedjen el velünk akkor, amikor csendet tartunk.

Az Isten csendje azonban más. Amit Ő kínál föl, az lehetőség ahhoz, hogy a találkozásokból, a különböző elcsendesedéseinkből a Csend felé forduljunk, és ottmaradásunk legyen.

Párbeszéd Istennel / 06

Az Isten felé, az Ő csendje felé fordulva, ismeretlen Isten előtt állunk. Isten csendje a rejtelemből valósággá válik, amikor szabaddá válik jelenléte. Minden olyan vágyunkban és kifejeződésünkben, melyekben ott marad, és valóban jelen van a Csend. A Csend.

Mielőtt megszólalnánk és bármit is mondanánk. Amikor Ő fogalmazódik meg, Ő lesz valósággá. Bennünk is éppen úgy, mint a kozmoszt betöltő Nagyságában, és a Világ, és a személyes Megváltásunk hatalmas művével Jézusban. Jézus a Szó, az Isten szava. Párbeszédünk az Istennel, talán inkább akkor kezdődik el, amikor az Ő mondanivalóját és üzenetét meghalljuk és hallgatjuk.

Párbeszéd Istennel / 07

Mennyire marad beszélgetés az imádságunk Jézus jelenlétében? Több lesz benne a bennünk lévő csönd, mint addig bármikor. A föltámadt, az Eucharisztikus Krisztus előtt a csodálat elnémít. Ha nem így kezdődne a legbensőbb találkozásunk és nem itatná át teljesen figyelmünket, vajon beszélhetünk-e találkozásról? Mielőtt megszólalnánk, ahhoz szükséges lenne, hogy Őt szemléljük.

Tovább is tarthatna az Úrfelmutatás ideje, a felmutatás, kifejezve, hogy Ő az, Akiről beszélttem, Ő az, Akiért és Aki miatt az Isten megbocsájt. Ő minden életnek szerzője, az Életnek központja.

Az elnémulásban, minden imádságunk kezdetéhez szükséges, és legőszintébb szavai hangzanak fel akkor: „Uram, nem vagyok méltó...”

Párbeszéd Istennel / 08

Milyen párbeszédre, milyen folytatásra számíthatunk, méltatlanságunk felismerésével? Gyönyörű, őszinte, az Embert felemelő kapcsolatra. Felemelve, kiemelve abból, amiben süllyed. Nem fogjuk elveszíteni sebezhetőségünket, de minden álcázás nélkül azok leszünk, és olyanok, mint amilyen kegyelmeket kaptunk, de eddig nem éltünk velük. Mások előtt kerestünk csillogást, ezeket is fölhasználva.

Mennyi imádságunk fűződhet ilyen érdekeinkhez? Mennyire eltérően az isteni szándéktól? Mennyi ilyen imádkozással, de inkább beszélgetéssel töltöttük el az időt, az imádságaink idejének nagy részét, melyre nem az Isten Csendje volt a válasz.

Párbeszéd Istennel / 09

A válasz nélküli „imáink” sokszor a saját beszélgetésünk önmagunkkal. Lehetnek őszinték a vágyainkat, csalódottságainkat illetően, ha ezek a saját szívünknel messzibb nem jutottak. Hiába hatoltak Isten „szívéig”, valamiért tehetetlen maradt, és nem az Ő Csöndje adott választ. Az ilyen csöndet többnyire jobban ismerjük. Csöndnek hívjuk, de amennyire saját akaratumkat és kiteljesedésünket formáljuk benne, nem is szólhat másról, mint tisztogatásról és igazunk kereséséről. Ez a csönd azonban süket és néma.

Az isteni Csönd pedig szinte „énekel”.

Párbeszéd Istennel / 10

Amikor hallom a Csend hangjait, a Szeretet dallamát hallom. Az Alkotó Isten örömét. Végte-
len történetet. Gyönyörű. Melyhez aligha tudnék bármit is hozzá fűzni a csodálatomon kívül.
Mintha ebben a csendben a virág szirmainak megnyílása is zenélne. Milyen gyönyörű lehet
egy virágzó rét dallama, mely Isten örömében talál hangot?

Mennyivel többet érhet azonban, amikor megnyílásunk bármilyen hangtalan is, az Isten felé
fordul? Párbeszéd vagy különös dallamok felcsendülése lenne?

Mindkettő. Vagyis minden formája annak, ami a Teljesség, a Szeretet.

Amikor érkezel

Lelkem repülne
Sietősen Feléd
De szárnyak híján Istenem
Lassan érek Eléd

Csendesen halkán
Hallom a lépted
Csend van
Elárulja jelenléted

Átölelsz
Amint megérkezel
Sok mindent mondanék
De semmit sem kérdezel

Isten szabad

Az Istent nem lehet elcsábítani. Nem lehet lehúzni és fogva tartani. Olyan vágyainkkal sem,
melyek egyeznének az Ő akaratával.

Szerelmem hangjai

Csendben jössz Istenem
Mikor a szél sem rebben
S csak mi lennénk a Világban egyedül
Ketten

Csendben jössz
Mintha valamit keresnél
Nesztelen halkan
Mintha egy hangra figyelnél

Egyetlen hangra
Melyet nem zavarhat távoli muzsikaszó
És megállsz szívemhez hajolva
Szerelmem hangja csak közélről hallható

A Világ fönt tartja önmagát? /01

Ennek bizonyítgatása mindig késik, a Teremtés kezdeti szakaszaihoz képest, amire az Isten mondta: „Mindez jó.”

Számadatokkal, képletekkel is bizonyítunk. - Amit a számrendszerünk alapján ki tudunk hozni, vagy ki akarunk hozni eredményként. Ahogyan támad egy újabb ötletünk, az nyer elismerést az addig elfogadott tézisekkel szemben.

A mindig hiányos tudásunk mégis egy tökéletesen működő Világra mutat, amit inkább csak értelmezhetnénk magunk előtt.

Minden tökéletesen működik.

Gondot is jelentene, ha az Isten kihagyott volna valamit is a számításból. Még azt is megkérdőjeleznénk, hogy Ő vajon mennyire lehet akkor tökéletes.

A Világ fönt tartja önmagát? /02

Kutatgatunk, feltárásokat végzünk, kint a Világűrben éppen úgy, mint a Földön. Mivel függőségünk nem szakítható el Istentől, ezért kutatjuk mindenfelől azt is, hogy hol is lehet megoldásként az Ember életét kísérő szenvedésekben. Mégis, amennyire lehet, kihagynánk a személyes találkozást Vele, mert akarata nem biztos, hogy egyezne a mi szándékainkkal és elvárásainkkal. Inkább titokzatossá tesszük és valamilyen rejtelmes módon próbáljuk rejtettségében elérni, megszerezni Tőle, amit akarunk.

A Szentségek nélkül nehezen fogunk Vele találkozni. Nem Vele.

A Világ fönt tartja önmagát? /03

Megváltásunkat mennyire ünnepeljük vajon úgy, mint egy olyan eseményt, mely ránk vonatkozóan megtörtént, és a továbbiakban is Isten megértését, együttműködő segítségét várjuk el, mivelhogy Ő a Szeretet, Aki mindenét föláldozta értünk? Mint mindent, amit csak meg tudunk szerezni magunknak itt a Földön, az Istentől is próbáljuk megszerezni a számunkra nélkülözhetetlen kincseket. A szerencsénk istenétől idővel már távolabb, a Szeretetéből fakadó gyógyulásainkat keresve, vagy a gondjainkra vonatkozó megoldásokért.

A Világ fönt tartja önmagát? /04

Évek telhetnek el úgy, hogy arra keresgélünk választ, vajon van-e Isten, vagy nincs? És újabb évek sorozata kezdődhet el akkor, amikor már önmagunkkal szemben küzdünk a bűneink miatt.

Ilyenkor mennyi minden másnál válik fontosabbá, az, hogy az Isten Szeretete utat találjon, áttörve a bennünk emelt akadályokat. Megismertette előttünk azt az utat, mely a találkozásunk metszéspontja.

Ez a pont a Megváltásunkért történő események helyszíne, mely nem a múlt, hanem mindig a jelen idő, a ránk vonatkozó jelen pillanataink, a bennünk zajló és az isteni szeretet találkozásának metszéspontja.

A Világ fönt tartja önmagát? /05

Mennyi minden van, amivel tudásbázisunkat növeljük, vagy elvonja figyelmünket arról, ami pedig mindennél fontosabb kellene, hogy legyen. Isten létezésével kapcsolatos „feltárásaink” is csak tudástárunkat bővítené, ha létezése nem válik személyes és benső kapcsolattá.

Azt is gondolhatjuk, és meg is győzhetjük magunkat arról, hogy nem fontos ennyire belemenni, ennyire a közelébe menni a Szeretetnek, amikor elegendő csak tudomásul venni, hogy Van. Végül is a HIT vajon mi mást jelentene számomra, és egyáltalában mi másról szólna?

A Világ fönt tartja önmagát? /06

Megtapasztalásokat keresve Isten jelenlétére vonatkozóan, könnyen maradnánk ezen a síkon és megállnánk egyhelyben. Nem változtatva és nem kimozdulva, elhagyva a Szeretet találkozás emlékeinek „helyszínét”.

A Szeretet azonban Élet. Folyamatosságot jelentő, megújuló. Megváltásunk gyönyörű ajándékával, mégis aligha élünk, ha bensőleg nem változunk. Magunkra zárva az ajtót, mintha a bűn lehetőségét is kizárnánk.

Ha nyitva is marad, akkor sem történik más, minthogy csak a figyelmünket korlátozzuk. Egy kis gyakorlattal azt veszünk észre, amit akarunk. Mint a Szeretet szenvedéstörténetéből is, Megváltásunk eseményeiből is.

A Világ fönt tartja önmagát? /07

Nem mindenki részesül olyan megtérésben, olyan bizonyításban, melyben egyértelmű lenne Isten jelenléte. Jézus gyógyító történeteit olvasva, úgy tűnhet a bizalom, és az ahhoz tartozó hit is megvolna bennünk is azonnal és hiány nélkül, csak történjen végre valami, csak tegye meg végre azt, ami az Ő szándékától sem lehet eltérő.

Csalódást okoz, amikor mégsem történik semmi sem, nem történik változás.

Vajon nem álltunk-e meg egy elvárás, egy számítás szintjén? Nem fáradtunk-e bele a várákozásba, mely mégis végig tele volt bizalommal és hittel? - hittel?

A Világ fönt tartja önmagát? /08

Gyógyulást remélve, vagy életmegoldásainkat keresve Isten segítségével, a hit kérdése sokszor többet jelent annál, mint amit gondolunk, mint ahogyan elképzeljük. Közbenjárásunkat is megkérdőjelezheti Isten mindenhatóságával vagy szeretetével szemben.

Mégis, a Szeretet Istenével kapcsolatosan, vajon a felkínált Irgalma lesz-e az első, és a legfontosabb a számomra, vagy ha lehet ezt inkább hagyjuk, és figyeljünk arra, amit én szeretnék?

A Világ fönt tartja önmagát? /09

A hit hit marad és nélkülözhetetlen. Akkor is, ha annyira „mély” lenne a szeretetkapcsolat bennünk, melyben azt gondolhatnánk, hogy ott vagyunk az Isten „ölében”. Azonban ez a közelség sem jelentene büntelenséget vagy küzdelmek nélküli kapcsolatot. Ilyen közelségben egy visszatérő bűnünk nem jelent kisebb zuhanást és elszakadást a Szeretettől.

Nem a „kicsinyke” bűneinkre leszünk érzékenyebbek.

Hanem mindazokra a Bűnökre, amelyekre iszonyattal tekintünk. Melyeknek nagyságát sokszor nem is tudnánk fölmérni, ha nem juthatnánk az isteni Szeretethez ennyire személyesen közel.

A Világ fönt tartja önmagát? /10

Lehet megnyugtató, ha nincsen különösebb gondom. Az Isten Van, jelenlétében én is Jól érzem magamat, tulajdonképpen megférünk együtt ebben a Világban.

Mintha az Isten is tenné a dolgát, meg én is, és egymást nem is zavarjuk... Ez inkább egyfajta távolságot jelent, távolságtartást, melyben Isten szeretete nem befolyásol, nincsen rám különösebb hatással. Még boldognak is mondhatom magamat Vele.

Ez a látszólagos közelség, „együttélés” sokáig megteveszthet engem is és a környezetemet.

Elég

Elég, ha gondolataid
Követhetem
Elég a csend
S hogy itt vagy nekem

Elég, ha csak nézlek
Szótlantul
És mindent megértünk
Kimondatlanul

Elég, hogy titkodat
Ismerem
Elég a szerelmed
Istenem

Ha távolodnál

Ha távolodnál Istenem
Segíts, hogy kilépjek határaimból
S ha nem találnálak
Állíts meg ott, ahol szívem Rád gondol

Állíts meg ott
És ott se hagyj magamban egyedül
Ha messzire mentem utánad
De itt voltál vágyaimban legbelül

Isten szeretetében /01

Isten szeretetében élni kihívást jelent. Megfelelni mindenben.
Önmagában hamis, ha azt gondoljuk, rátaláltunk boldogságunk kulcsára, mely be kell, hogy zárjon minden aggodalmat, félelmet és küzdelmet, különösen önmagunkkal szemben.

Isten szeretetében /02

Isten felkínált szeretete bizalmát jelenti. Áldozatában Jézusban, olyan bizalmat, mely annál is túlmegy, hogy én bízom Benne. Míg az én bizalmam újrafogalmazódik, és újra meg újra át kell írnom, közeledve a Szeretet felé, az Ő bizalma mindennél nagyobb irányomban. Bízik bennem, hogy sikerül legyőznöm minden akadályt Ő érte és miatta.

Isten szeretete /01

Az Isten jó és szeretetében tökéletes. Mégsem állhat meg csupán önmaga alkotásaiban gyönyörködve. A Szeretet nem önmagában gyönyörködik, hanem mások viszonzott szeretetében, szeretetének odaadó örömeiben, mely hozzá hasonlóan Őt igazolja.

Isten szeretete /02

A Szeretet megment a Tőle elszakadástól, az önszeretet hatalmától, a haláltól. A Szeretet mindenre képes, az odaadásban, az önfeláldozásban is. Önfeláldozásában mégsem semmisül meg, hanem megmarad örökre, örökké Élő, cselekvő, alkotó, teremtő, mindent magához vonzó, ölelő Szeretatként.

Isten szeretete /03

Teremtésében minden az Életért történik, az Ő szeretetének visszatükröződésével és visszragyogásával.

Isten szeretete /04

Szeretete elrejt? Magába fogad. Csak azonosulni lehet Vele, minden megnyilvánulásában, mely döbbenetes és csodálnivaló. Gyönyörűbb a megfogalmazható szavaknál is, amikor egyszerűen csak megérthetünk Belőle valamit is. Amikor fölfoghatom a Valóságát, melyben a Végtelen fogalma is érintésnyire közel kerül. Gyönyörű Szeretet, mely igazán csak belül, és egészen mélyen zajlik.

Isten szeretete /05

Végtelen marad. Véget nem érő, Örök. Nem tudnánk elfogadni, befogadni, megközelíteni, megérteni sem, ha odaadásában nem ismerhetnénk meg Őt. Titok maradna és elérhetetlenül rejtőzködő. Így is alig ismerjük föl Jézusban, Akiben Teljes-séggel megmutatkozik. Azonosulva Vele, bennem.

Boldogság Istene

Boldogság Istene
Ki a boldogságot örökre lehelted belém

Add, hogy boldogságomból visszaadjak mindent
Amit Tőled kaptam és ami az enyém

Mikor velem vagy

Mikor velem vagy
Nagyságod hatalmad elfelejtem

Mert nagyobb lesz
Kettőnkénél is nagyobb a szerelmem

Mikor velem vagy
Nincsen félelmem semmi

Szívedben dobognak vágyaim
S vágyainkat nem veszi el senki

Mikor velem vagy
Csak a Te hangodat hallom
S a néma csendben
Szívedben visszhangzik a hangom

Mikor velem vagy
Mosolyodban mosolyomat látom
És mosolyodtól gyönyörű
Az én belső világom

Emelj öledbe

Mikor elmész
Visszavárlak
S ha nem térnél vissza
Szerelmem kulcsa maradt nálad

Ha visszatérnél
Csendben és halkán
Nyisd meg szívem úgy
Hogy ne is halljam

Ha nem tudnám,
Hogy visszajöttél
Emelj öledbe észrevétlen
Úgy mikor elmentél

Isten szerelme /01

Nehéz az érzelmeinktől elválasztani, mint a hitünkben fakadó és megszólaló imádságainkat is. Mégis, ha érzelmeinkre próbáljuk alapozni hitünket, előbb-utóbb az érzelmeink fogják takarni és belepni.

Isten szerelme /02

„Kihűlhet.” Fájdalmas megtapasztalása a hitbéli szerelemnek, mely mégiscsak volt, és igaz volt. Hiába tartana tovább a szívünkben, - minden érzelmet is kizárva, vagy nélkülözve - képes a Szeretet oly távolságba kerülni, melyben hideg marad utána. A „válasz nélkülség” nem okozhat ilyet, mivel a szerelem nem örökös kommunikáción alapszik, a kimondott szavakon, hanem egy különös párbeszédén, az együttlét csendjén, azon, hogy Ő VAN. Hogy a másik VAN, és hogy vagyunk egymásnak, egymásért.

Isten szerelme /03

Amikor távolodik, az ismerős próbatétele annak, hogy minden másra is odafigyeljek. Mindenre, ami összefüggésben van Vele. Mindenre, ami Tőle VAN. Mindenre, mivel mindenhol jelen van, a bűn határáig. Mert része van a szenvedésben, része a világosságban, mindenben, amit megérintett, a fagyban, az olvadásban, az odaadásban, és mindenben, amit nem lep el a túlzott érzelmünk.

Isten szerelme /04

Távolodása egyre nagyobb próbatételt jelent. Amikor már semmiben sem lesz jelen úgy, mint azelőtt, és még a bizonyítékok is ellene szólhatnak.

Amikor semmilyen emlék, semmilyen „tapasztalás” a múltból nem marad, és nem lesz olyan erős, hogy akár csak az emlékeim visszahoznák, vagy legalább bennem újraélesztenék. Bizonyítva legalább csak azt, hogy volt.

Isten szerelme /05

Távolodásával eltűnhet úgy egy olyan távolságra, hogy egy egészen különös szerelem születhet az emberben, a Teremtényében. Különösen akkor, amikor már bennünk sem igazolná semmi sem Őt, az Istent. Mintha valóban kiszáradna minden körülöttem, de leginkább bennem.

Ha mély is volt a belső odafigyelés, a Rá figyelés, a legbensőbb szeretetén keresztül - Jézuson keresztül, - most egy mélyebb megértését adja Szeretetének. Amikor ismét bizonyít:

Mert hiábavaló lesz minden szárazság, minden szürkeség, ami körbe vesz, vagy a hullámok sodró ereje, minden, ami nem Róla, sőt Ellene szól, mert Jézussal azonosulva, - Szeretetének bizonyításával, - Szeretete bennem marad. Ekkor azonban már semmi sem azt mutatja, hogy Ő nincsen, vagy hogy az ismeretlenségben elérhetetlen, hanem sokkal inkább arról szól minden borzalom ellenére is, hogy Ő azokban nincsen jelen, nem vesz részt benne, akkor is, ha az Ő Világában történik.

Isten szerelme /06

Távolodását sokszor panaszosan vesszük. Szeretétét hiányolva. Pedig ilyenkor hív még mélyebb szeretetre. Amikor nem panasszal beszélünk Róla, hanem mindent félretéve, Rá figyelünk és nem a nekünk hiányzó tapasztalásokra. Ilyenkor persze nem tudhatjuk, hogy mi mindent kell félretennünk az útból, de a próbálkozásaink között eljutunk egészen odáig is, amikor már nincs mit félretenni.

Amikor megmarad Ő, egyedül. Ő és az Ő Irgalma, Jézus. Benne fut össze minden vágyunk. Minden, és Benne bontakozik ki előttünk, és bennünk a Teljesség. Az igazi Valóság. Valóságának Igazsága. Az Isten.

Isten szerelme /07

Isten szerelme, - melyben nem csupán a szeretetéről beszélünk, - minden szerelmet felülmúl. Minden emberi szerelem érzelmeit, és az abban kiteljesülő testi, lelki kielégülést. Hiába próbáljuk hasonlítani az emberi kapcsolatban annyira „tapasztalható”, megélhető és átélhető szeretet viszonyhoz, csak lehúznák erre a szintre. Minden testi vonatkozású hasonlatokkal, melyek lehetnek ugyan fontosak a megértéshez. A szép kifejezésekben benne rejlik az erotika, és annak lehetősége is, hogy az Isten szerelmét ne tudjuk könnyen elválasztani ettől a síktól, ahol élünk.

Isten szerelme /08

Fölemel és az Emberi kapcsolatban is képessé tesz arra, hogy arra az öröme emeljen, ahol örömünk teljesezhet ki az Isten Teremtő természetében.

Ha a hangsúly a testi kapcsolaton alapszik, akkor istenképünk elképzeléseinkben, fantáziánkban, sajátos vágyainkban alakul tovább. Keressük Őt ezen a síkon maradva, ahol keresünk egy olyan istent, akit ezen a síkon meg is fogunk találni, de nehéz lesz megkülönböztetni a vágyaink teljesülésében és kielégítésében a Megváltó Isten Irgalmát a megoldásokra más módon kész kísértések lehetőségeitől.

Isten szerelme /09

Nem hárít, nem taszít el magától. Teremtményéhez fűződő szeretetében a BŰN nem jut be. Kívül marad, Rajta kívül minden, ami BŰN, és amit a bűn ural és fogva tart.

Minden más megoldást keresve a könnyebb utakért, mégsem marad más lehetőségünk, és nincsen más út, csak Jézus, Akiért, Aki miatt, és Akiben mégis méltóságot találhatunk arra, hogy viszonszerethessük Őt. Hogy tudjuk Őt szeretni olyan szeretettel, melyre az Ember önmagától egyébként nem lenne képes.

Egyszer csend lesz

A Csendbe egyszer
Eltévedünk
Hová nem jön
Senki sem velünk

Egyszer ott állunk
Nagysága előtt
Amint átölelve annyiszor
Szívünkbe költözött

Egyszer csend lesz
Végtelen bennünk
És mindenki körbe vesz
Akiket szerettünk

Egyszer csend lesz
A szeretet dallamával
Melyben elmerültünk
Csendes imával

Egyszer csend lesz
Végtelen Szeretet
S amiben nem volt benne
Az mind elveszett

Egyszer csend lesz és béke
Mit annyira kerestünk
És szívünkben Rá találva
Annyira szerettünk

Egyszer elcsendesedik
Köröttünk és bennünk minden
És marad a Mindent betöltő szeretet
Az Isten

Benső szentély

Szeretet - szenvedés /01

Minden Szeretet csendjében újabb ajtó nyílik. Mely beljebb vezet egy csodálatos misztériumba, ahol a szenvedést nem csak megértjük. A szeretet teljességéhez szorosan hozzá tartozik.

Szeretet - szenvedés /02

A Szeretethez közeledve és Benne elmerülve a Szeretet Teljességét szemléljük. Aki a legbensőbb vágyainkat nyitja meg Isten felé. Melyben már nem csak szemlélni kívánjuk, hanem azonosulni Vele. Szeretetének minden megnyilvánulásával és bizonyítékával. A szenvedéssel együtt.

Belső csend /01

Különös a csend, melyben nem biztos, hogy Isten bennem gyönyörködését és örömét tapasztalnám, mégis csupa-csupa megelégedésére találnék magammal kapcsolatosan.

Szeretnénk Isten örömét és szeretetét ilyennek tudni és látni. El is vakíthatnak ezek a vágyak oly annyira, hogy amíg Istenben gyönyörködünk, valójában magunkban gyönyörködünk, és nem is jutunk magunktól távolabb és az Istenhez közelebb.

Belső csend /02

Amikor kapcsolatunkat keressük Istennel, hamisság nélkül szembesülünk mindazzal is, akik és amilyenek vagyunk. Egyre inkább nem faraghatjuk, és nem formálhatjuk többé a csendet aszerint, hogy mely pontján éreznénk jól magunkat, mely pontja lenne elegendő vagy megfelelő egy belső megnyugváshoz.

Nem faraghatjuk és nem alakíthatjuk onnét kezdve, amikor rájövünk, hogy az isteni csend mennyire más.

Belső csend /03

Nagyobb szükségünk van a belső csendre, mint ahogyan azt elképzeljük egy belső egészség-állapot szintjén.

Isten csendje nem a felszínekre húzódik, a múltunk takarására. Nem is a felejtésre, betakarva mélységek sebeit a múltból, ahol a kísértéseim és megpróbáltatásaim befejezetlenül maradtak, „megoldásaim” nélkül, melyek ellen pedig küzdenem kellene, nagyobb kitartással.

Belső csend /04

A belső csendet, ami Istentől van, nem kell védeni. Semmilyen külső körülmény nem szünteti meg, csak a belső, mely bennünk zajlik Isten akaratával szemben.

Világunk, amelyben élünk, körülöttünk lévő külső zajok forrása. Feladatot, küzdelmeket jelent ezek megszürése, de a résnyire nyitott ajtón is képes minden beszűrődni észrevétlenül abba a csendbe, mely már nem az Isten csendje, és minden figyelmem elvonja Róla.

Hallom hangodat

Mikor felém fordulsz
Minden elcsendesül
És újra hallom hangodat
Felcsendülni legbelül

Ha elfordulnál tőlem
Mosolyod többé nem láthatom
Keresném Arcodat szüntelen
És hangodat többé nem hallhatom

Csendvirág

Ezt a virágot neveltetted
És ültetted újra
Ha vihar kicsavarta
És a szél messzire fújta

Ezt a virágot hagytad nyíltni
És hervadni utánad
Szirmait fölszedted
És lépteidben illata áradt

Ezt a virágot locsoltad
És illata töltötte be kertedet
Ez a virág a Csendben nyílt
Ezt a virágot csak Te ismerheted

Átölelnék

Átölelnék
De szerelmem oly kevés
Amit megérintek
Fakó lesz és nehéz

Átölelnélek
Lelkem visz hozzád közelebb
De félek
Megkötném szíved és kezedet

Átölelnélek
Ha boldoggá tenném vágyaid
De engednélek
Vigyenek szabadon szárnyaid

Szomjazom álmaid
És csendben követlek téged
Észre sem veszed
Hogy kísérlek és átölelnélek

Átadni mindent? /01

Átadhatom tudásomat, mindazt is, amivel büszkélkedhetek. Mi lehet azokkal, amikhez nem értek, amivel nem dicsekedhetek, ami nem hoz nyereséget, vagy amiért nem tehetek vagy nem is teszek semmit?

Ezek hova tartoznak?

Minden tudásom, „tulajdonságom”, szépségem, csillogásom, akaratom és küzdelmem elenyésző, ha ezekre Isten mosolyát válaszként képzelem egy békés nyugalommal.

Mi lehet mindebből az Istené, vagy mi jut mindebből az Istennek?

Hálaadások, az öröm kifejezései, azért, mert jól vagyok?

Átadni mindent? /02

Hálaadásaim, az örömeim kifejezései, azért, mert jól vagyok, sokszor csak magamra mutatnak akkor is, ha mindezért az Istennek adok hálát.

Megváltásunkból fakadó örömünk mindent át kell, hogy öleljen. Minden küzdelmünket, fájdalmunkat, félelmeinket is át kell, hogy itasson, melyeket szívesen kerülnénk, és van is, amit ki kerülhetünk, amikor kerülöm a számomra kellemetlen szeretetkihívásokat.

Lemondásaink, önmagunkkal szembesülés, és annak vállalása takarás nélkül, szembesülést jelent az Istennel és találkozást az Irgalmával.

Átadni mindent? /03

Átadásunk nem egyszer történő odaadás, mely egy kezdet emlékeit őrzi csupán, magunkat elemezgetve. Évek, évtizedek telhetnek el így anélkül, hogy az első, igazán nagyobb fordulat óta, történt-e volna különösebben változás bennem.

Odaadásunk mindvégig lemondásaink sorozatát jelenti önmagunkról. Lemondást azért is, vagy abban is, hogy az Istenre figyeljek. Az Irgalmára.

Átadni mindent? /04

Ez nem az elszánt hivatástudat kihívása. Az elszánás, az odaszánás, az odaadás, a Szeretetbe hajlás minden ember teremtményi szomja. Visszatalálás oda, abba a Szeretetbe, Akitől és ahonnan néhány jobb „tulajdonságunk” származhat. Melyek a Teljességből merített kiegészítések elfogadása és befogadása nélkül, hiányt, az isteni Szeretetből fakadó hiányt hozzák.

Lehetünk így látszólag kiegyensúlyozottak az Istenre fogva boldogságunk okát. Mindez akkor válik nyilvánvalóvá, amikor hirtelen nem értünk mégsem semmit a Szeretetből, a szenvedés miatt, mely bármikor ránk szakad.

Átadni mindent? /05

Odaadottságunk vajon azt a boldogságot jelentené, melyet azonnal kifejezésre juttatunk háláadó imáinkban?

Boldogságaink és örömeink, próbatételek elé állítanak. Félrevezető, amikor úgy viselkedünk, hogy ez a fajta öröm, azért, ha lehet, szinten maradjon. Ez komoly küzdelmet jelenthet, pedig érdekes felismerés lenne, hogy ilyenkor nem annyira kísértések ellen küzdünk, hanem csak azért, hogy boldogságérzetünk meg ne kopjon.

Átadni mindent? /06

Odaadásunk, vagyis a Szeretet teljes elfogadás és befogadása, ugyancsak döntés elé állít, amikor pedig nagyobb hangsúlyt adunk annak, hogy inkább arról beszéljek, arra figyeljek, hogy milyen nagy örömet jelent nekem a Szeretet jelen tapasztalása. Ez valóban nagy, és még inkább szokatlan öröm egy olyan találkozásban, ahol nincsenek a szeretetnek hamis szándékai, gyönyörű és csodálnivaló, és hogy ebből a Szeretetből fakad Megváltásunk, és személyes Megváltásom ajándéka.

Átadni mindent? /07

Az átadásom, a visszafordulásom az atyai Szeretethez, vajon ünnep marad-e akkor is, amikor az ünnepnek már vége, és az ünneplő társaság is távozott? Amikor már nem vagyok, vagy nem én vagyok a figyelmek központjában?

Éltethetem sokáig ezt az elképzelést úgy is, hogy a lényeg megmarad, számítva az atyai gondoskodásra és törődésre. Számtalanszor kanyarodhatok vissza egy ilyen központúságba, ahol ÉN vagyok, ahol ismét ÉN szerepelek, a magamra terelt figyelemmel.

Pedig ez az időszak jelentené számomra azt a találkozást, melyet már nem nyom el az ünnepelés hangulata, hanem ott kéne maradnom négy szemközt az Istennel.

Átadni mindent? /08

Amikor már nincsen senki, nincsen kívül ünnepelem, vagy az ünnepi visszatalálás emlékeit megosztanom, kérdés előtt állunk; „Hogyan tovább?”

Ez a kérdés, bennünk valahogyan válaszra találhat úgy is, hogy a találkozás eseménye megtörtént, és ez kitöltheti egész életem hol így, hol úgy.

A kérdés azonban Isten felől visszhangzik. Melyre, ha válaszolnék, meg kellene állnom, mielőtt tovább indulnék, mivel éppen elég sok már a teendőm, a feladataim, melyek az ünneplés ideje miatt felhalmozódtak, és mert nagyjából tisztában vagyok azzal, hogy ezentúl milyen irányt válasszak.

Átadni mindent? /09

A Szereteten maradáshoz ott kell maradnom akkor is, amikor már nem tapasztalom az ünnepi találkozás hangulatát, és lassan értelmét veszíti, hogy ott üljek magamban.

Szeretetválaszunk pedig egyszer így kezdődik el. Ilyen, és ebben a magányban.

Teremtényként az isteni Szeretetbe hogyan is léphetnénk másképpen?

Várhatnék arra is, hogy az Atyaisten megint tárt karokkal jöjjön elé, szinte újabb és újabb ünnepléssel. A hely, ahol vagyok, azonban díszítések és terítékek nélkül marad.

Szólhatott az ünnep a megváltásból fakadó örömről, de ez az öröm eljut-e hozzám a környező tömeg hangos ünneplése nélkül?

Átadni mindent? /10

Mindent. Nem pusztán azért, hogy az mind az Istené legyen, az Ő áldására számítva. Ez egy fajta csendes visszavétel lenne, mely azonban sok és előlünk rejtett küzdelmekre hívná föl apránként figyelmünket, önmagunkkal szemben.

Míg próbálunk ilyen módon átadni mindent, ez elég távolságtartó közeledést jelent, bukta-tókkal, módszeres válogatásaimmal.

Bár ilyen felismerésben is mindig és minden körülmények között a Szeretetben élek, de az Isten „kínálata” számomra, melybe egy pillanatra belenéztem, valamit sejtet abból, hogy számomra milyen kincset kínál Ő.

Átadni mindent? /11

Visszatérni a Szeretethez, az Istenhez ünnepi hangulat nélkül, nem jelent hétköznapi szürkésé-
get, ha abból a Szeretet kínálatból élek, amit Ő nyújt. Szeretetében rejlő Irgalmából.

Szoros és egyre szűkebb határok között haladva, az egyre szélesebb és egyre jobban kitá-
rulkozó isteni szeretetből fakadó lehetőségeim felé. A Szabadság felé, ahol egyre inkább nem
köt meg semmi.

Átadni mindent? /12

A Szeretet Irgalomra bízva magamat, semmi sem okozhat olyan félelmet, amiért megkérdő-
jeleződne az is, vagy ellenkező bizonyítást nyerne annyiban, hogy a Világ Isten jelenlévő
szeretete nélkül is fönntartja magát.

Pedig ez a kérdéssorozat egyike, mellyel ugyancsak szembesülünk valamikor.

Semmi sem vakíthat el annyira, hogy hit nélkül ne kapaszkodjak az Irgalomba. Ez már nem
annyira Isten közeledéséről szól, hanem az én kitartásomról, a váratlan és számomra utó-
lagosan megdöbbenő bukásaim ellenére.

Átadni mindent? /13

Váratlan bukásaim lehetnek szégyenletesek. Undorítók, és minden isteni szeretetvágyamat
megsemmisítők.

Az ismételt visszatalálás lehet egyre nehezebb, amikor már nem számíthatok többé pompás
lakodalomra. Egyre jobban belátom, hogy kerülném a fényt, a díszes külsőséget, a zajt, a
megrendezett örömhangulatot.

Az ilyen időszakok hasonlítanak arra a pillanatra, amikor az atyai befogadás és ünnep után
már csak magam maradtam.

Az ürességtől kongó környezet csendje most ismét a szívig hatol. Ahol a csönd mindent átítat
bennem és képes vagyok többet megérteni abból a Szeretetből, Aki nem akarta, hogy egy
ünnepléssel azt is letakarja előlem, amiről pedig tudnom kell:

Minden pillanatban tartozom Neki, és minden pillanatom Tőle ajándék ahhoz, hogy a pillana-
taimat is ott töltssem vele, ahová minden vágyam alapja nélkül nem lép be.

Átadni mindent? /14

Isten előtti „magányban”, az egyedüllétben nem a cselekmények nélküli csend lesz az úr. Minden csendes imádság, a Szeretet Irgalma előtt, hitben eltöltött idő. Jézus előtt.

Ne csapjunk lármát azzal, hogy ezt valamilyen módon kifejezzük. Ezzel csak távolodnánk megint attól a Csendtől, Aki többet mondana, többet jelentene számomra, ha valóban hozzá szoknék a „csendhez”.

Ahol nem ÉN adom a hangulatom, melynek pusztá kifejezésénél is többet jelent Ő, Aki Örök. Akinek Jelenléte tesz méltóvá ahhoz, hogy általam, Velem, Ő lehessen a TÖBB.

Átadni mindent? /15

Isteni Irgalom, nem csak a jelenre mutat. Nem csak a jelenemre. Visszamenőleges addig is, amíg az isteni szándék nem lesz előttem a jövőm, és vágyaim alapja. Később is emléket őriznek, de az Irgalom miatt nem a megsemmisülés, a bűneim okozta sebek fájdalmait, hanem kapaszkodókat.

Különleges kapaszkodóit a Szeretet Irgalmára találásnak. Az ijesztő mélységeim fölött húzó-dó Szeretet magasságnak, vagy azokban rejlő isteni szenvedésnek.

Ez a kettősség gyönyörű. Mérhetetlen távolság és a Végtelen Szeretet közelsége. Befejezetlenül írható történet. Újrafogalmazódik minden egyes Embert megérintve és kibontakozása tart a Világ végéig. A Teljesség ismeretéig.

Átadni mindent? /16

Minél jobban megnyílunk a Szeretet Irgalomra, - elfogadva feltételeit, - a feltételek, szabadságot jelentenek. Szabadulást mindattól, ami nem Ő.

Vele szemben föl nem mérhető, hogy mennyire merjük adni, mennyire merjük adni, odaadni önmagunkat.

Aki a Szeretettől függ, az kezdetben sem tudta fölmérni értékét. Az Irgalom a Szeretet teljessége, nem úgy fog előttünk megnyílni, hogy cserébe valamicskét fölkínálok. Az apróságainkkal csak mozdulnánk ugyan, de kimondatlanul is minden további lépésemre Isten választól teszem függővé.

Az Ő válasza ott van, az idők kezdete óta. Nem változott. Csak hogy megérthessem, és Őt válasszam egyedül Igaznak az elképzelt istenek közül, mindent megtett azért. Még így is nehéz a „közeledése” felém, ha én nem közelítek az Ő jelenvalóságában.

Átadni mindent? /17

Isten Szeretete nem függ odaadásomtól. Ő Teljességet jelent.

Hogy én mennyire adom magamat, mennyire bízom Rá magamat, az tőlem függ. Ahogyan Ő sem méricskél a Megváltás minden bűnre, és minden fajta bűnömre kiterjedő Nagyságával, válaszómban én sem fogok tudni méricskélteni.

A méricskéléseimre ugyanis csend lesz a válasz ismét. Ahol az odaadásomat, - miközben én értékelem, - valamennyire én határozom meg, titkolt elvárásaimmal, reménykedéseimmel, valami másra számítva, mint amit az Isten kínál.

Átadni mindent? /18

Bizalmunkra az Isten válaszol.

Nem a kezdeti döntésre, amikor bízunk abban, hogy jó szándékunkra semmi rossz nem történhet, hanem a folyamatos hűségünkre, mely hitből fakad. Ne kívánjunk elképzelhető és tapasztalható szeretet választ, mert azzal alku tárgyává kerülhet hitünk. Isten válasza az Irgalmából fakadó maradjon. Szeretetének szabadságából fakadó.

Szeretetéből fakadóan Ő többet tud, amiért döntéseinek okát is próbálnánk belátni, megfejtetni, megmagyarázni. Ezekkel inkább ismertté akarnánk Őt tenni, kiszámíthatóvá.

A Szeretet szabad. Förlélműl mindent, amire számítunk, amit remélünk.

Ilyen szabadságban, ezekből fakadhat az addig előttünk valóban Ismeretlen Szeretet Teljességének megnyilvánulásai. Minden olyan örömünk forrása, mely az Életről szól, és Örök Életre.

Ölelj magadhoz

Istenem, aki a mennyben vagy
Fogd meg két kezem
Emelj magadhoz
És ölelj úgy ahogyan senki sem

Ismered szívem határait
Amíg örömöm utolérhet
S ha végtelenbe emeled
Soha véget nem érhet

Ismered az Öröm útjait
Hogy rátalálj egy óvatlan pillanatban
S mire tudnám, hol vagyok
Viszel magaddal karjaidban

Csendben jössz Istenem

Csendben jössz Istenem
Mikor senki sem látja
És nem tudhatom én sem
Mikor mozdul szívem rozsdás zárja

Csendben jössz Istenem
S mintha nem időznél
Csend borul szívemre
Mintha itt sem lennél

Csend van és csend marad
Némán suttogó
S amit lelkem dalol szerelemmel
Alig hallható

Mosolyod

Rám mosolyogsz
Szeretet-reményben
S ha nem látnám arcodat
Látom a szívemben mélyen

Mosolyod átsüt
A legnagyobb viharban
Mely nem sodor magával semmit
Szívemben örök tavasz van

Nyiss ajtót

Nyiss ajtót Istenem
Szeretetedbe vezess be engem
Nyiss ajtót szívemen
És szereteted mutasd meg bennem

Nyiss ajtót tágas-magasat
Hol az Igazság tárul elém
És látom Irgalmad közeledni
A megpróbáltatásokban felém

Hallgasd énekem

Istenem

Hallgasd énekem
Mit lelkem dalol
A Kozmosz végtelenjéből
Valahol

Hallgasd énekem
Szerelmes dallamát
És dúdold a lelkem
Kedves dalát

Messzi végtelenből
Honnét kiáltásom alig jut Eléd
De ha megszólal szerelmem
A lelkem siet boldogan Feléd

Isten ölen?

Közel lenni az Istenhez, azt jelenti, hogy Jézushoz közel vagyunk. Lehetünk közelebb is, minél inkább elhagyjuk azokat a dolgokat, melyek megosztottságot jelentenének.

Közelébe jutva a találkozásaink nem dédelgetésünkről fognak szólni. Bármennyire is ilyennek ábrázoljuk Isten Szeretetét, gondviselése nem jelenti, hogy a tenyerén hordoz. Megütöm a lábamat is mindaddig, amíg külön utakon a saját útjaimat járom, a saját vágyaim kielégítésének eleget téve.

Közelebb a Szeretet is többet mutat magából. Minél jobban tárja föl magát előttem, azt is látni fogom, - belátom, - hogy mi az, amit az isteni Szeretet kizár, amivel nem csak megközelíthetetlen, de megérteni sem fogom tudni, mitől olyan titokzatos?

Kérő imáink /01

Amikor kérünk, a legnagyobb kérdésünk az, hogy hogyan tegyük? Hogyan mondjuk el, hogyan magyarázzuk el, mire lenne szükségünk, és hogy mennyire?

A legapróbb részletekig próbálunk belemerülni indoklásainkba, és ha most fordulnánk igazából Istenhez, akkor még visszamenőlegesen is próbáljuk átgondolni, vajon most hogyan fogalmazzak, hogy kérésem megértse?

Kérő imáink /02

Minden összeszedettséggel összpontosítunk, amikor megpróbálunk kérni, és előttünk vannak szinte felszólításként Jézus szavai: „Kérjete, és kaptok,...” A szükség, elsodorhat bennünket idáig, amikor megmutathatjuk, hogy tudunk kérni, és még hozzá nagyon. Imádság lenne, hogy most mindent elkövetek azért, hogy meghallgatásra találjak? Istenkeresésem vajon mit bizonyít, vagy tőle várok bizonyítást?

Kapcsolat lenne az Istennel, hogy egy szükségünkre választ vagy megoldást várunk tőle?

Kérő imáink /03

Amikor ismeretlenül fordulunk a számunkra ismeretlen Isten felé, bízunk abban, hogy olyan-nak lát, amilyennek magamat látom. Félretéve minden olyasmit, ami arról szólna, hogy méltó volnék-e szeretetére? Nagyon sokféle istenképünk kerül ilyenkor háttérbe.

Ezek ugyanis mind olyanok, amelyek nem beszélnek, nem cselekszenek, nem élnek. Mi alkotjuk őket egy elképzelt szeretetmintára, a saját vágyainkhoz mérten, melyben benne vannak bűnös vágyaink is.

Kérő imáink /04

Érdemes lenne belelátni egy olyan szeretetkapcsolatba, mely valóban létezik az Isten és az Ember között. Látni azt és hallani, hogy hogyan zajlik az a legbensőbb valóság, melyet az Isten a mélységekig átítat és felkarol. Ahogyan lehajol a legelső odaadásunktól kezdve, éppen úgy, mint minden újabb visszatérésünk idején, amikor mélységeinkben szólítjuk újra méltatlanságainkból.

Amikor nem is az a legnagyobb öröm, hogy szeretve vagyok, hanem hogy képes vagyok szeretni.

Amikor minden kérésünket ez a Szeretet itatja át Jézusban, akkor minden vágyunk, Ő benne fogalmazódik meg az Atya felé.

Kérő imáink /05

A szentek imaéletébe sem látunk bele úgy, hogy látnánk minden pillanatot. Küzdelmeket, lemondásokat, megismerve mindazt, ahogyan megmaradnak mégis az Isten előtt. Pedig az ő harcuk is azon a fronton zajlik, ahol nekünk is meg kell küzdenünk.

Amikor kéréseinkkel ugyanazon a fronton hirtelen az Isten felé fordulunk, és hozzá kiáltunk, elcsendesednénk azonnal, ha tudomásul vennénk, hogy Isten ott van előttünk.

Mielőtt azonban az Ő ragyogását csodálnánk szívesen, Szeretetének legbensőbb mélységét mutatja be és tárja elénk. Aldozatában a ragyogás háttérbe szorul, melyet nem ismerhetek, ha nem akarok tudni, és nem akarok szembesülni mindazzal, ami vagyok.

Ez az Irgalom, a rátalálás, a Szeretethez visszatalálásom pillanata. Ez nem az a pillanat, amikor bármit is kérhetnék. Ez az a pillanat, amikor rádöbbenek, hogy mennyire nincsen semmim, s ha volna is, az csak abból fakad, amit ebből a Szeretetből, az Aldozatából merítve kaphatok.

Kérő imáink /06

Hosszú lehet az út a meghallgatásig. Amikor végre minden megérték. Rá figyelve Arra, Akire az Isten mutat. Amikor megértem boldogságom egyetlen és nélkülözhetetlen Okát, Megváltásomban rejlő isteni szeretet mélységeit és távlatait.

Vajon átformálja és átfogalmazná minden vágyamat ez a Szeretet? A Szeretet valóban újfogalmazódik bennem a felismerésben, melyben az Ő vágyai nyilvánvalóvá lesznek előttem.

Ismeretében azon a „nyelven” szólítom meg Őt, ahogyan lehajolt az Emberhez, és méghozzá annyira közel, hogy csak rajtam múlik, mit akarok látni ebből a Szeretetből.

Kérő imáink /07

Isten szüntelenül tárja elém szeretetét. Mégis úgy szeretnénk, hogy a teljes valósága nélkül a szeretetéből, csak azt adjja meg, amire szükségem van.

Mennyi önzésünk kerül így takarásba kérő imáinkban. Miért is marad változatlanul minden?

Sok minden kiderül, amint megengedem, hogy az Isten változást hozzon bennem és megváltoztasson engem. Ahhoz, hogy vágyaimban Teremtényként szólíthassam meg Őt. A sajátjaként.

Így a kérésem, - legyen az bármilyen, - talán először szólal meg úgy, hogy nincsen benne más vágy, mint ami hiányzik az életünkből. Melyben Ő volna benne Teljességgel.

Kérő imáink /08

Teljes odaadásunkban a szeretetünk is többnyire Teljességre törekvő, akkor is, ha bűneink sokszor az ellenkezőjét mutatnák. Emberként és Teremtényként ez a Szentek útja, a Szeretethez való visszatéréshez, Irgalmán keresztül. Miért is van az, hogy előttük mégis megnyílik az út, és minden lehetőség az Isten felé, és meghallgatást nyernek? Ők, akik sohasem lesznek nagyobbak annál, mint amire képessé teszi őket a Szeretet?

Kéréseikben sem lesznek többek. Nem magyaráznak, nem mutatnak rá, mit tegyen az Isten, csupán azt, amit elvárnának tőle. Ők a Mindenségbe hatolva a Szeretet mélységeit érintik. A Szeretetsebeivel együtt.

Kérő imáink /09

Csodának számít, ha valaki meghallgatást nyer a Szeretetnek átadva önmagát teljesen? Különlegesnek vagy már szentnek számítana?

Nem. Nem is tett többet, mint amit bármelyikünknek meg kellene tennie, lépnie ahhoz, hogy az Istent egészen közlelről szólítsa. Még csak bizalomról sincsen már szó ilyen közelségben. Vakságról sem, amikor tudatában vagyok annak, hogy nem vagyok több, mint amire képes lehetek, amint a Szeretet útjára lépek. Ahol előbb találkozok azokkal a kérésekkel, melyekre válaszolva az isteni Szeretetre mondok igent. Igeneket.

Kérő imáink /10

Kérő imáink az Isten és az Ember közötti kapcsolatban többnyire egy szeretet folyamatosságot kellene, hogy jelentsék. Amennyire külön váltak eleinte az imádságaink részeként, később egyre inkább olvadnak bele abba a Szeretetbe, melyben egyre odaadottabban élünk.

Ez igazából szeretet kommunikáció, a szeretnek olyan nyelvezete, melyben az emberi Lélek minden rezdülésében Rá hangolódott. Az Isten szeretetében minden sebezhetőséggel, fájdalommal, kísértésekkel és résznyi örömmel a földi életben, de Benne élve abban a Szeretetben, mely fölötté áll minden megpróbáltatásnak.

Kérő imáink /11

Nagyon érdekes, hogy a szentek nem kérnek semmi olyat, ami csupán csak a csodával bizonyítaná Isten jelenlétét. Óriási ugrás ez, vagy elmerülés a Valóságban. Abban a Valóságban, melyben élünk. Tudják jól, hogy az Isten is ebben a valóságban Él, a mi világunkban. Ez a Világunk pedig közös Ő vele.

Kérő imáink /12

Aki szeret, annak nincsen szüksége csodára. Előtte az sem lesz csoda, amikor valamire mégis csodálatos módon válaszol az Isten. Az ugyanis csodálatos marad, ami előtt a lélek ámulva megáll, de csak azon döbben meg még inkább, hogy mi mindent megmutat és megad az Isten ahhoz, hogy szeressem.

Mintha lenne rá szükségem, minden más egyébre azon kívül, hogy odaadta magát értem és nekem, feláldozva magát Teljesen.

Kérő imáink /13

Kérhetünk-e bármit is, amikor mindenünket, vágyainkkal együtt oda adjuk az Istennek?

Nagyon sok kérésünk lesz. Több is, mint gondolnánk, mert a Szeretet lehetőségeket nyit és tár elénk. Hozzá vezetve, a Benne kibontakozásra váró válaszáért. Mely lehet ugyan Egyetemes a Megváltásunkat tekintve, mégis személyes, mivel minden egyes lélek megváltása személyre szóló tartalmat jelent.

Kérő imáink /14

Rábízva magunkat teljesen a Szeretetre, az imádság órája sem lesz úgy elválasztható a tevékenységeinktől, mint azelőtt. Egybefolynak szinte távlatként az Örökkévalóságba. Ahol az Isten Teljes Dicsőségében Van jelen.

Amikor semmi sem számít Isten szeretetéhez vagy szeretetünk viszonzásához képest az önfeláldozásunkban és odaadásunkban, kérésünk nem a kezdetét jelenti a Szeretet megszólításának. Inkább jelentik már azt az ismeretet, azt az ismerést, melyben a Szeretet nyitott. Talán ez titoknak tűnik, de mégsem az, hogy a Szenetek nem zárnak be magukban semmit, semmilyen lehetőségét annak, hogy az Isten mélységeig Teljességgel az lehessen, Aki.

Benső utak

Hallgatag Isten?

Vajon az Istent nem én teszem-e hallgataggá?

Amikor Ő maga csendesül el, annak a csendnek tartalma volna, személyes mondanivalója.

Amikor én teremtek csendet, az Isten ott van-e, vagy oly nagy az a csend, melyben nincsen mit mondania.

Isten virágai

Mindig újra nyílásban vannak, és a Szeretet érintése elől nem zárulnak be, Aki előtt minden nyilvánvaló.

Egyébként maguknak nyílnának, önmaguk tetszésére és tetszelgésére.

Isten ajándéka?

Dolgainkat sokszor Istentől kapott ajándékként tüntetjük föl, melyekkel magunkat nagyítjuk föl. Gyanús lehet azonban, ha ez kényelmet és nyugodt megélhetést biztosít, sajátos világomban. Még inkább, ha imaéletünkkel tetszelegve támasszuk alá.

Míg mások el is hinnék, vajon az Isten is elhinné?

Ajándékai lehetnek bármilyen gyönyörködtető, ha emberéleteken nem segítek, nem mozdulok kijebb, nehogy szembesüljek azzal a valósággal, mellyen az „én istenkapcsolatom” nem segít.

Bűnös volnék?

Ennek fölismerése döbbenetes és ijesztő. Igazából alig találnék rá bizonyítékot akkor is, ha a Megváltás mégis oly Világméretűvé nyílna előttem, melynek drámai Szeretetnagysága nem jelenthet számomra személyes befejezettséget, megelégedettséget.

Át kell esnünk azon az időszakon is, amikor valósággá válik előttem bűneim nagysága, az isteni Áldozat nagyságához mérve. Menekülnék ez elől, mert ez megsemmisülést jelentene számomra. Ezzel együtt a kiteljesedésem csak ekkor kezdődne.

A csendbe lépek /01

Ekkor az imádságnak olyan „területét” érintem, ahol még sosem jártam, vagy az elképze-
léseim útján többször is nekiindultam, hogy abból a mérhetetlen távolságból, mely a bűneim
miatt az Istentől elválasztott, most végre Rá találjak.

Ezt az utat minden alkalommal egyedül kell meg tennem. Nem leszek látványos példa.
Különbö a kísértés veszélye fönnáll, hogy ezt máskülönbö meg sem tenném.

A csendbe lépek /02

Amikor a csendbe lépek, magamra maradok. Az Oltáriszentség elé érkezve, nem biztos, hogy
ez automatikusan így is történik. Hiába keresem „személyes érintésnyire” közel az Istent,
sokszor a szentáldozásban sem jutok hozzá ennyire közel. Megtörténik a csoda, a találkozás
anélkül, hogy számomra különösebben jelentene bármit is. Úgy tűnik, ennél közelebb nem
juthatok. Pedig minden imádságomban újrafogalmazódik, és újrakezdődik ennek a találkozás-
nak a vágya, mely az életünket végigkíséri.

A csendbe lépek /03

Mindent betöltő vágyunkról, a találkozásunk megoldásairól tud a mindenható Isten. Tud a
feltételeinkről, arról is, hogy hogyan, és milyen módokon vesszük vissza az irányítást és
hatalmat akkor is, amikor pedig végre párbeszédnyi távolságba érkezünk.

Ezek a beszélgetések azonban átalakulnak. Olyanokká lesznek, mintha nem ismernénk Őt.
Olyanokká leszünk, mint akik már csak a szükség, a kérés idejére keresik ezt a közelséget.
Kéréseiket újra meg újra fogalmazva, hátha egyszer sikerül olyan formába önteni szavaikat,
melyre odafigyel, és végre Istenként lesz jelen vagy megsegít.

A csendbe lépek /04

Az ember legnagyobb szomját ismeri az Isten. Szeretetpótló megoldásainkat is, melyek tele
vannak bűnnel, és magukban hordoznak fájdalmakat, betegségeket, gyűlöletet, önelégülést,
dicsőséget akkor is, ha nagyon sok energiát és küzdelmet fektetünk abba, hogy mindent az
Istenért vagy éppen az embertársainkért teszünk.

A pillanatnyi csendek, - a kötött és szabadidejű imádságaink, - lehetnek rövid idejű megállók.
Amikor „összefutva” nem is történhet több annál, mint hogy gyorsan eldaráljuk, mi történt a
legutóbbi találkozásunk óta, vagy csak egy állapotot hordozunk, akár megszokásból.

Ez lenne, vagy ilyen lenne az imádságunk? Ahol Istennek ideje sem lenne megszólalni?

A csendbe lépek /05

A csendbe lépni, rányitni hirtelen, és bezuhanni, nem lehet. Hiába törnék rá, hiába fogadna a
legmélyebb csönd, ha bennem az fogalmazódna tovább, hogyan teljesedhetnék ki, hogyan
kerekedhetnék felül a csendet „megszerezve” és magamban hordozva. Ezek hazug csendek
lennének, melyek nem is szólnának másról, mint hogy magamhoz térve újabb lehetőségeket
kaparintok meg saját dicsőségemre.

A csendbe lépek /06

A csendben, az Oltáriszentség előtt, mindent elveszítünk. Hiába viszek magammal hangulatot,
terveket, gondolatokat. Ha ezek közül bármit is magammal vinnék, olyan vágyaimhoz
tartoznának, melyek kiszorítják az Istent.

Egyetlen vágy maradhat. Minden elképzelésem és számításaim nélkül: találkozni Vele. Csak ott lenni Vele, ott időzni mellette. Elfelejtve minden mást. Ahol csak Ő számít. Ha várok, az sem érdekel, mert ebben a várakozásban mintha közélről mondaná; „Itt vagyok!”

A csendbe lépek /07

Amikor a csendbe lépünk, - végre Rá találunk, - további elcsendesülésünk szakaszához érke-zünk. Kezdethez vagy kezdetek szakaszaihoz. Melyben a Szeretet újrafogalmazódik, újra-fogalmazza önmagát előttem abból a mérhetetlen távolságból, mely a bűneim miatt kialakult, de a hatalmas isteni Szeretetáldozat mégis képes ezt a távolságot legyőzni.

A megbocsátás, az irgalom, a Szeretet az Isten maga. A Csendbe lépve még az örömöm sem lehet akkora, hogy elnyomná ezt a csendet.

Alig tűnik föl, mégis sokszor elnyomja.

A csendbe lépek /08

A Csendbe lépve végtelen időt kell szánnunk a Végtelen Istenre. Függetlenül az időkeret és megszabott határaink nélkül.

Akit szeretünk, arra minden időnk, minden figyelmünket pazaroljuk. Míg a figyelmet részben vagy teljesen magunkra is fordítanánk, találkozásunk az Istennel mégis más kell, hogy legyen. Egyre inkább.

Mint ahogyan kezdetben sem tudtam elképzelni, hogy mit kezdjek az engem csendre „kény-szerítő” csenddel, az egyre nagyobb szótlanság újabb és szokatlan csendet tár elém.

A csendbe lépek /09

Az egyre nagyobb csendben mély Szeretet húzódik. Tűnhet mélynek, magasnak vagy hatal-masnak, vagy szélesnek, amiért meg is torpanhatok. Ezek azonban sejtések, rálátások arra a távolságra, a mindent átölelő nagyságra, melyben Teremtényként ott vagyok, és Benne.

Mindezek fölismerése csupán mégsem jelent olyan közelséget, melyben ugyan megfogalma-zódhatnak a legszebb teológiai értelmezések, de részem nem lesz több. Nem lesz több Benne, és nem jut több Belőle.

A csendbe lépek /10

A csendbe lépve hiába van ott az Isten. Hiába időzik ott a Világ teremtését is megelőző örök időktől fogva. Ezt a Csendet, az Ő csendjét, mégis ismeretlenül közelítem. Minden találko-zásban szemlélve Őt, Szeretetáldozatában, Jézusban.

Ez a csend megszakad, amikor ezek a találkozások elmaradnak. Elmaradnak a csupán hangos imákkal is. Kapcsolattartásnak tűnnek, de ha nincsen bennük csönd, - melyben nem történik semmi rendkívüli, - a kapcsolat könnyen csak látszólagos lesz.

A csendbe lépek /11

A Csendhez közeledve nem tudunk mit kezdeni a csenddel, ha nem szólal meg, ha nincsen mondanivalója. Csupán a jelentésével sem tudunk mit kezdeni, hasonlítva azokhoz a csendekhez, melyekre időnként szükségünk van, akár csak kikapcsolódás szintjén.

Nagyon idegen tőlünk, de nem szabad oly titokzatossá tennünk, melyben rejtélyessé tennénk az Istent. A Szeretet Istene ugyanis ki tudott lépni a rejtettségéből, hogy föltárja magát előttünk arra a szeretetkapcsolatra, melyet elveszítettünk.

Az Oltáriszentség rejtettségében megmaradt, élénk tárva önmagát Emberségében és Istenségében.

A csendbe lépek /12

A Csend, - az Isten csendje, - többre hív. Nem fölépülésre, nem valamiféle titkok föltárására, amivel további nyereségre, nyereszkesedésre tennénk szert.

A Szeretet nem titokzatos. Akkor sem, ha „mélyebbre” hív, számunkra ismeretlen közelségbe. Különben titok maradna, melyről sohasem tudnánk.

Így is nehezen értjük meg Őt, és nehézségekbe kerül, küzdelmekbe, lemondásokba megszeretni Őt.

A csendbe lépek /13

A csendbe lépve, le kell tennünk mindent, ami álca. Nem maradhat semmi sem, ami nem isteni. Vagyis úgy vagyok jelen, amilyené lettem, és amilyen vagyok a jelen életszakaszban. Ne várjak többet annál, mint amit számomra az Ő szeretetteljessége, az irgalma jelent. A Szeretet teljességet kíván.

Bennem is.

Nem annyira az én szülői vagy más szeretetkimutatásaimat ilyen-olyan formába öntve. Az Isten szeretete minden szeretetpróbálkozásaimon is fölül van. A közeledéseimben is. Ha nem vágyom közelebb, ízlelgethetem a szeretet különböző formáit, elcsúsztatva, vagy kitágítva annyira, hogy szinte már mindent belepréselek. Mindent, amire az isteni szeretethiány miatt szükségünk van. Érzésekre, érzelmekre, melyekben kielégülést keresünk és boldogságnak mondjuk, pedig tele van ocsmánnyal, amitől az Isten elfordul.

A csendbe lépek /14

A csendhez közeledve üres kézzel és tiszta szívvel megyünk. Nem lehet semmink, amit magunk érdekében, magunk mentésére föl tudnánk mutatni. Tele lennének hamissággal, ha ezt mi tennénk meg.

Míg azt kerestük, hogyan tehetnénk Isten kedvére, hogyan tapasztalhatnánk meg szeretetét, a legmeglepőbb annak fölismerése, hogy az Isten mindent elkövetett, és mindent megtett ahhoz, hogy szeretetét befogadjuk és szeretetünket megkapja.

A csendbe lépek /15

Tiszta szívvel közeledni az Istenhez, egyszer nem lesz elég. A vágyunk hiába oly nagy, ha csak közeledem, és ezt a fajta találkozást táplálom és tartom „életben”, csak hogy ki ne aludjon.

Pedig kialszik, ha nem vágyom többre, és nem időzök mellette. Amikor nem történik más, csak csodálom a csöndben, ahová régóta hívott, és amiért hívott. A legszemélyesebb találkozásra.

Kilátástalan csapdáink /01

A nagy és súlyos kísértések ellen sincsen előírt recept. A visszatérő bűnünk, általában, sok szálon történő kísértéseink összefoglalója. Nehéz kibogozni és az okát egyetlen néven megnevezni. Az oka idővel amúgy is alakulhat úgy, hogy „ha jó az idő, azért, ha rossz, akkor pedig azért”.

Talán azért is, hogy már magunk se tudjuk, mi történik velünk, mi az, ami befolyásol, hogy már ne is tudjuk megfogalmazni a körülményeket, és ne is keressük okát, mivel értelmetlen minden próbálkozásunk és ellenállásaink is egyre erőteljesebbek.

Kilátástalan csapdáink /02

Szégyenérzetünk ellenére gyónásunk marad mégis az egyetlen út a visszataláláshoz. Bűnünk súlya nem csak az okozók összetevője, hanem olyan Kegyelem és megbocsátások sorozatai, melyet a belefáradásig visszatérő elbukásaink mellett, idővel már nem tudunk, és nem is kívánunk megfogalmazni.

A megfogalmazások a miértekre adnának választ. Sokszor a megoldásra. Ezek a receptjeink pedig egyre rövidebb időszakokra jelentenek gyógyulást, míg végül egyszer már semmit sem érnek.

Kilátástalan csapdáink /03

Súlyos bűneink nem csak az Isten Szeretetével szemben súlyosak. Visszatérően egyre inkább kiteljesedik, és ráhúzódik, eleinte kisebb területekre, míg végül is mindent, de mindent lerombol, és értéktelenné tesz, küzdelmeinket pedig értelmetlenné mutatta.

Vétkeink súlya a visszaemlékezéseinkben is összeadódik. A kísértésnek a lélek, az értelem, és a test elleni sodrása elvezethet odáig, hogy belefáradva feladjunk mindent.

Mi más is lenne a végső cél? Amikor a valamikor még tiszta és a Szeretetre viszonzott vágyainkat már nem csak a külvilág, a környezetünk rombolja le, hanem belső világunk válik mocskossá, bűdössé önmagunk előtt.

Kilátástalan csapdáink /04

Amíg egy „tisztá” lelki állapot visszanyerése miatt fordulnánk Istenhez, vágyunk sokszor hiába tűnik tiszta szándéknak, amikor a kísértés mégis újabb megoldásokkal visszatalál, és még mielőtt észre vennénk, kínálata csábítóbb lesz, mint azelőtt.

Próbálunk minden erőnkkel, figyelmünkkel küzdeni, kiismerni a kísértés csábításait, de ez általában nem is szólna többről, mint tapasztalatszerzésről, hogy végre uralni tudjuk.

A súlyos támadások nem a kiismerhetőségről, és a kísértő kínálata pedig nem a nyílt felismerhetőségről fog szólni. Hiába lesz érzékelhető a különbség az isteni Szeretettel szemben, és azzal nem összeegyeztethető.

Kilátástalan csapdáink /05

Súlyos kísértéseink esetén a tudatos küzdelmünk, kitartó figyelmünk, a felkészültségünk, de még az éberségünk is lehet útvesztő. Melyek a próbálkozásaink között megoldásnak tűnhetnek. Míg eljutunk egészen addig a pontig, amikor már nincsen több ötletünk, és minden próbálkozásunkkal csak a bűnünk súlya vált oly naggyá, melyből kimászni, kijutni, elszakadni tőle valahogyan is szinte már lehetetlennek tűnik. A reménytelenség meggyőzne bennünket arról, hogy a gyónást követő kegyelmi állapot sem tarthat tovább, mint ideig-óráig. Mert visszatérő bűnünkről már sejtjük, vagy tudjuk, hogy mennyire, de mennyire tehetetlenek vagyunk.

Kilátástalan csapdáink /06

Kísértéseink ellen küzdve, már régóta lehetünk abban a felismerésben, hogy Jézus a Megváltásunk és szabadulásunk egyetlen lehetősége. Az Isten szeretetét megközelíteni jobban és tisztábban nem is lehet.

Gyónásaink alkalmával a visszatérő bűneink, a súlyuknál fogva is közelebb kell, hogy vigyenek Isten Irgalmához. Amennyire eleinte csak egyfajta feloldozás reményében közeledtünk volna a Szeretetbe visszafogadáshoz - visszataláláshoz, vagy egy újrakezdéshez szükséges felszabadultsághoz, az ilyen vágy lassan már nem lesz elég. Ez a vágy ugyanis mindig többről szólt. Többről, mint amit vártunk egy „tisztá” állapot visszaszerzésével, az újrakezdés lehetőségéhez.

Kilátástalan csapdáink /07

Méltóságot kapnánk vissza egy-egy gyónásunk alkalmával? Méltó állapotot arra, hogy az Isten szeressen, vagy hogy én, szabadulva a bűnöm terhétől, szabadon tudjam szeretni?

Idővel ez a méltóság is teljesen megkophat. Egészen odáig, hogy a feloldozásban, Isten Irgalmában, az Ő szeretete szokatlanul párosul, és maradandóan az érdemteleniséggel. Mely érdemteleniségem nem elnagyolt beismerés. Egyre személyesebb.

Isten Irgalma mélyebb kapcsolatra hív. Mondanivalója, üzenete személyre szóló. Bármennyire is gond nélkülinek, gondoktól mentes boldog isten-ember kapcsolatra törekszünk, a remélt szabadságot nem jelentheti önfeledt viselkedésünk.

Kilátástalan csapdáink /08

A „méltóságot” a párbeszédre, az imádságra, egyáltalában az Isten megszólítására, Jézus Sebeiért kapjuk. Az Ő áldozataért. Ez a tudat egyre mélyebben kell, hogy hasson. Amikor már nem is annyira a tudat szintjén, hanem egy állapot szintjén, mindent átítat bennünk isten Irgalma. Szeretetérzelmek vágyai és a nélkülözhetetlennek tűnő tapasztalatokra szorultság nélkül.

Súlyos bűneink vinnének csak el idáig? Ilyen messzire és ilyen felismerésekre?

Isten Szeretetének kimutatása, megmutatkozása és bemutatása az Igazában, Igazságosságában, tisztaságában és végtelen mértékében, súlyos volt.

Kilátástalan csapdáink /09

Lehet az Istent szeretni szeretetének súlya ismerete nélkül is. De szeretetének súlya egyre nagyobb és egyre nyilvánvalóbb lesz előttünk, bűneink egyre félelmetesebbnek tűnő súlyánál. Ez a fajta felismerés, vagy beismerés, másfajta önfeledtséget jelenthet, ha egyáltalában lehet ilyet mondani. Inkább jelent egyre teljesebb ráhagyatkozást. Minden sebzésemmel, minden bűnömme, minden rólam szóló, és magamra mutató érdemteleniséggel. Mintha olyasmi fogalmazódna meg bennem, ami szokatlanul ismeretlen: „Nélküle nem viszem semmire. Nélküle a vágyaim sem teljesek, és az Ő vágyainak ismerete lesz csak elég. Amikor már nem lesz más vágyam, mint mindenben Őt keresni, Őt megtalálni, Őt „meghallani”.

Kilátástalan csapdáink /10

Megtörést jelentene csupán Isten akaratához igazodni és szomjazni az Ő szeretetét? Változásokat és változtatásokat akaratomban, magamban, az elképzelt Szeretetről mindenképpen. Elhagyva, föladva olyan dolgokat, melyekről azt gondoltam, hogy az én szabadságomat jelentik. Ez a kapcsolat nem lesz elvárásaimmal teljes viszonzás. Az én szeretetem kell, hogy a Szeretetnek megfeleljen. Mindenben. Visszajelzések igénye nélkül.

Isten szeretetének mélysége, szélessége és magassága első találkozáskor is tűnhet megrendítően gyönyörűnek. Szeretének felismert mértéke azonban idővel megfakul. Általában azzal, amikor elhagynánk vagy kihagynánk Szeretetéből mindazt, amit az Ő részének tekintünk. Amire pedig nélkülözhetetlenül szomjazunk. Olyan Szeretre találásra, mely túlmegy annál, hogy képesek lennénk azonnal megérteni és befogadni.

Kilátástalan csapdáink /11

Teljesen megérteni és befogadni Isten Szeretetét, nem jelentheti többé azt a hiányosságot, ami miatt csupán hangulatom vezet. Amikor közel érzem az Istent, ha rám figyelnek, észrevesznek, és nincsenek különösebb gondjaim és vágyaim sem, melyek szakadatlan könyörgésre szorítanának.

Pedig ezek inkább közel vinnének, a Valósághoz, az Istenhez. Volna is miért könyörögnöm, és nem csupán az elnagyolt „világméretű” kéréseimmel állnék elő, amikor próbálnám megfogalmazni a környezetemben, de még annál is hozzám egyre közelebb álló miérteket, szükségemet.

A hozzám közelebb álló, engem érintő Megváltás mértéke mégis alig fog megérinteni, ha Isten Irgalmához nem megyek közelebb.

Kilátástalan csapdáink /12

Isten Szeretetéhez közel maradni, vagy csak közeledni feléje, nem lesz elég. Gyarlóságom régóta többet és tisztább képet mutathat rólam, mint egy kezdeti vagy az időszakos találkozáskor.

Lehet valakinek évek óta tartó súlyos bűne, melynek súlya számára is már alig viselhető, míg másoknál talán nem tevődött össze, és nem lett akkora súlya a visszaeséseinek. Mégis számtalan és apró, figyelmen kívüli, szinte említésre sem méltónak tűnnek akaratunkban, akaratosságainkban, melyek ugyancsak rombolnak.

Isten az Irgalmát mindenki előtt megmutatja és föltárja. Vágyainak felismerését a Megváltásunkban, nem a gondtalan jólétünk fogja meghatározni. És nem is jelentik még csak odaadásunkat sem.

Kilátástalan csapdáink /13

Teljes odaadásunk ellentétes kell, hogy legyen a kísértések erejével. Súlyosabb és sorozatos visszaeséseinket követően egyre nagyobb. Látszólagos hazugság elfogadni, ha úgy tünne, hogy nincsen kiút. Ilyenkor mintha még nem érteném Isten Áldozatának mérhetetlen nagyságát. Mintha azt gondolnám, hogy bár mindenre kiterjedhet, de ezt a bűnt, az én személyes mocskomat vajon a szenvedése éjszakáján elszenvedte volna?

A Világméretű és mindenre kiterjedő Megváltás személyes bűnök miatt történt. Nem a történelem, a korszakok fognak az ítéletkor megjelenni Isten Irgalma előtt.

Személyesen a lelkek, a lelkünk, és külön-külön adunk számot tetteinkről.

Kilátástalan csapdáink /14

Jézus a szenvedése éjszakáján nem hívja közelébe a tanítványokat. Mégis arra indítja őket, hogy készüljenek, mert közel van az óra, amikor elárulják Őt. Általában inkább figyelünk erre az utóbbi gondolatra, mint arra, amiben nem tudtak részt venni.

Ezt az együttlétet mi is kihagynánk az imádságainkból. Figyelnénk inkább arra, ki lesz az, miként és hogyan fog történni, és mikor?

Ami Jézusban végbe megy vagy történik vele a szenvedés éjszakáján, azt egy odaadóbb szeretetünk árán tudjuk meg. Ha csak kíváncsiságból tennénk, nem fog megérinteni teljesen, és mélyebbre hatni annál, mint amit megfogalmazunk, hogy másoknak tudomására hozzuk.

Kilátástalan csapdáink /15

Isten Szeretetébe elmerülni Jézus ismeretét, ismerését jelenti számunkra.

Lehet fogalmam és elképzelésem a szeretetről, mely állandóan újfogalmazódik bennem, elvárásaimnak megfelelően, de ha Isten szeretetét akarom „Alapnak”, az én szeretetem, szeretésem, szeretetszomjam, nagyon más. Mellyel sokszor lerontanám és újfogalmaznám, számtalan módon, igényem szerint Isten Szeretétét.

Isten mérhetetlen Irgalma sokszor a bűneim felismerése árán lesz végtelenül mérhetetlen nagy. Nagyságával nincsenek előttem határok, és minden lehetőség megnyílik arra, hogy ebbe a Szeretetbe mindent tiszta szándékkal beadjak, mindent odaadjak, mindent beleöntsek, ami ráadásul nem is az enyém.

Hangulatimáink /01

Nehéz az érzelmeinket kerülve imádkozni. Érzéketlenné válnánk azok nélkül? Nélküle hiányozna belőlünk az együttérzés pont egy közbenjáró imádsághoz? Vagy takarjam el az Isten elől mindazt, ami igaz? - ami jó vagy rossz? Takarjam el a könnyeimet, az örömeimet? Ez szinte lehetetlen. Mégis ez az a két pont, mely leginkább kifejezi véleményemet, elképzelésemet válaszként arról, ami érint.

Hangulatimáink /02

Együttélésünket az Istennel is erősen befolyásolják érzéseink, érzelmeink. Az olyan érzések és érzelmek, melyek ha elfogynak, elmaradnak, nincsen, ami táplálja imádságainkat, kapcsolatunkat Istennel. Nincsenek gondolataink és kedvünk sincsen, de a megszokás imái még megmaradhatnak így is. A „szárazság” vagy a „könnyed” imádságaink sokszor az érzelmeinket szólaltatják meg. Az isteni szeretet nélküli szárazság idején is, még ha nem is ez fogalmazódik meg bennünk.

Hangulatimáink /03

Mindig kísérnek bennünket érzelmek. Akaratunkban, vágyainkban, viselkedésünkben, akkor is megfogalmazódnak, ha nem is beszélünk róluk. Egymás közötti súrlódások, és belső világunk csiszolódásának közvetlen kísérője. Ragaszkodunk is hozzá, mert szeretetünk őszinte kifejezője lehet egy megnyílásban, egy kapcsolatban, mely kiszárad, ha elmarad az érintés, az érzelem.

Isteni kapcsolatunkban a „szárazság” másra figyelmeztet.

Hangulatimáink /04

Isteni kapcsolatunkban a „szárazság” másra figyelmeztet. Míg hangulatkereséssel, hangulat-teremtéssel próbáljuk kapcsolatunkat helyreállítani és táplálni, ez a szárazság egyre nagyobb erővel is ránk törhet. Ismeretlen mélységeivel és valóban a Szeretet megtapasztalhatósága nélkül. Ilyenkor a Szeretet távol van, de ezt a távolságot a mi távolodásunk okozza ezekben az esetekben. Amikor nem közeledünk, csak várunk egy újabb érzelmi kapcsolatra.

Hangulatimáink /05

Az Isten nem távolodik, mivel Végtelen Világunkat betölti. Ha mégis távolodna és eltűnne előlem akár végleg, az a szeretetem nagyobb kihívása és bizonyítása, nem csak a bizonytalan és hangulatfüggő érzelmekre alapozás nélkül, hanem annál is távolabbra mutatva.

Olyasmit megfogalmazva bennem, olyasmire rámutatva, melyben szeretetem beleegyezés, elfogadása és befogadása annak a Teljességnek, melyben a Tökéletes Szeretetet semmilyen érzelmünk nem irányítja. Mert VAN.

Hangulatimáink /06

Hogy a Tökéletes szeretetet mennyire nem irányítja érzelmünk, ezt akkor érthetjük meg leginkább, amikor ebből a Szeretetből merítve élünk, amikor az Ő Szeretete „befolyásol,” és alakít át bennünket, és bennünk mindent, megértve az Ő szeretetének „nyelvét”.

Nagyon is megfordulnak érzelmeink és elképzeléseink, amikor az Ő szemszögéből tekintve láthatjuk mindazt, ami a Világunkban történik velünk és amit Ő tett értünk.

Ez számunkra is tapasztalható különbséget jelent, más érzületet, más odafigyelést az isteni Akaratra.

Hangulatimáink /07

Az isteni Szeretetebe „olvadva” Szeretetáldozatába, Jézus Krisztus áldozatába olvadunk, Vele egyesülve. Az isteni szeretet szándékait, így és rajta keresztül értjük meg, ismerjük meg. A Szeretet Benne nyílik meg teljességgel. Megértése a megfogalmazás szintjén csupán nem elég. Teljességet igényel tőlünk, teljes odaadást és a Szeretet feltétel nélküli elfogadását mindenben.

Hangulatimáink /08

Teljes odaadásunkkal eltűnnének érzelmeink? Megváltoznak. Más mélységekből fakadnak könnyek és más mélységekből fakadnak föl örömeink. Amiért tisztábbak. Nincsen bennük önzés, elvárás Istennel szemben. Átbillen minden érzelmünk, az isteni Szeretet és Akarat követésére, melyben nem az érzelem az elsődleges vágyunk.

Mégis feltörhetnek belőlünk, a Szeretet megértését követve, olyan mélységekből, ahol az Isten szólít meg. Számunkra a Szeretethez addig ismeretlen területéről, melyet nem csupán megértünk, hanem Vele egyesülve és „láttán”, a teljessége tárul elénk. Abból „láthatunk” részleteket.